HALKIN SESİ

18 MAYIS 1976

250 Kuruş

57

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin !

NE AMERİKA NE RUSYA NE DE AĞALIK !

ANTALYA'DA FAŞİZM PROTESTO EDİLDİ.

24 Nisan 1976 günü Antalya'da sekiz demokratik kuruluşun düzenlediği *"Faşizmi ve Emperyalizmi Protesto Mitingi ve Yürüyüşü"* yapıldı.

Antalya'da şimdiye kadar ilk kez yapılan böylesi bir mitingi halk büyük bir coşkuyla karşıladı.

Saat 14'te başlayan yürüyüşe yaklaşık iki bin kişi katıldı. Miting alanına gelince sayımız beş bini buldu.

Alanda demokratik kuruluşlardan birer temsilci konuşma yaptı. Anakara'da 8 Nisanda şehit edilen Eşari Oran'ın annesi ve babası da birer konuşma yaptılar. Bu konuşmalarında, katillerin ve koruyucularının bugün iktidarda olduklarını söylediler. "Bir oğlumuzu kaybettik ama şimdi binlerce oğlumuz var" dediler. O anda bütün kitle "Devrimciler ölmez" sloganını attı. Eşari'nin annesi, "faşist katillerden hesap sorulsun" diyerek konuşmasını bitirdi. Yürüyüş ve miting sırasında devrimciler HALKIN SESİ sattılar. Dergi satışı TSİP'lilerce engellenmek istendi. Fakat engellemeler sökmedi, elimizde bulunan dergi bitinceye kadar satışa devam edildi. Yürüyüş devrim andı içilerek sona erdi.

ANTALYA'DAN BİR OKUYUCU

OKUYUCULARIMIZA DUYURU

HALKIN SESİ dergisini, eski sahibi İlker Sümerkan'dan devren satın almış bulunuyorum.

HALKIN SESİ dergisi, iki süper devlete, faşizme ve revizyonizme karşı mücadelesini, yeni yönetimi altında da sürdürmeye kararlıdır.

Bu vesileyle, bütün okuyucularımızın, dergimizi çeşitli güçlüklere ve özellikle de 46. sayımızdan bu yana devam eden polis saldırısına karşı desteklemiş ve "Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasına katılmış olan bütün devrimci, yurtsever ve demokratların ilgi ve yardımlarının bundan sonra da süreceğine olan inancımı belirtmek isterim.

Saygılarımla,

HALKIN SESİ
Dergisi Sahibi
Aziz ŞENEL

RİZELİ ÖĞRENCİLER ZOR DURUMDA.

Biz talebeler Rize'de çok zor durumlarda okumaktayız.

Şöyleki: Oturduğumuz ev değil, odaya benzemez, sağlığa aykırı, kirası en azından 200-300 lira ve daha yukarıya doğru diyebilirim. Fakat bununla ilgilenen hiç bir ilgili kişi yok.

Kiracılardan şöyle bahsedelim: Memur veya işçinin aldığı asgari ücret 1200-1400 lira. Ev kiraları ise alabildiğine artıyor. Memur arkadaş ücretinin 700-750 lirasını ev kirası olarak verirse, kendini geçindiremiyecek duruma düşüyor.

Baskılara son verilmelidir. Mücadelemizi sonuna dek sürdüreceğiz.

Osman BEKÂROĞLU
Yaşar TURNATOR

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

Sahibi: ABDÜLAZİZ ŞENEL
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: KEMAL DOĞAN
Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11 Cağaloğlu-ISTANBUL
Yazışma ve Abone Adresi: HALKIN SESİ, PK.1112 Sirkeci-ISTANBUL
Baskı: BARIŞ OFSET
Abone Şartları:
Yurt içi yıllık 125.- altı aylık 65.-
Yurt dışı yıllık 200.- altı aylık 100.- (Avrupa-uçak)
İlan Şartları: Santimi 30.-
Yayın ilanı: Çerçevesi 100.-
Genel Dağıtım: TÜR-DA
Ankara Dağıtımı: FİKRİ NEGİŞ
İzmir-Ege Dağıtımı: ORHAN ÖZŞİŞMAN

DİYARBAKIR'DA I MAYIS'I KUTLAYAN İKİ İŞÇİ TUTUKLANDI.

Diyarbakır Hitit Ecza Deposu'nda grevlerinin 32. gününde grevci işçilerden ikisi tutuklandı.

20 kadar işçinin çalıştığı işyerinde çoğunluğun kararıyla greve gidilmişti. Kararlı bir şekilde grevlerini sürdüren işçiler, 1 Mayıs Bayramını büyük bir pankartla kutladılar. Pankartta işçi kitlesi resmi ve *"1 Mayıs İşçinin Emekçinin Bayramı", "Yıkılsın MC", "Kahrolsun Faşistler"* sloganları yazılıydı.

Pankart asıldıktan bir saat kadar sonra işçilerden ikisi polisçe götürülüp tutuklandılar.

Faşistlerin amacı, 1 Mayısta grevci işçilerin moralini bozmak ve 10 gün sonra mahkemenin vereceği kararın işverenin lehine olmasını sağlamaktır.

YOKSULLUK KADER DEĞİLDİR

Kars'tan, Erzincan'dan, Erzurum'dan, Kayseri, Ağrı'dan, Van'dan, Muş'tan, Urfa'dan, Diyarbakır'dan Ödemiş'e çalışmaya gelen inşaat işçileri olarak sizlere sesleniyoruz. Duyun halimizi. Duyun da yol gösterin bizlere.

Çetin kış şartları hüküm süren Doğunun en ücra köşelerinden gözleri yaşlı ihtiyar ana ve babalarımızı, karılarımızı, çocuklarımızı arkamızda bırakarak, şehre varacak yolumuz olmadığı için karlarla kaplı dağlarda ellerimizle tüneller açarak Ödemiş'e gelmek zorunda kalan, yazın köylü, kışın inşaat işçisi olarak çalışan bizler, niçin buralara geliyoruz?

Çoğumuz topraksız ve de toprakları ağalar tarafından paylaşılmış, öteden beri yalnız kadere boyun eğmemiz öğretilmiş olan bizler, acaba bir sıcak çorba yüzü görmeden mi öleceğiz? Kimileri havadan milyonlar vururken bizler kazma ve küreğin sapına yapışıp yırtık urba, aç mide ve nasırlı ellerimizle durmadan çalışırız. Hepimizin derdi başka olur çoğu zaman. Hasta çocuğunu doktora götürmek için, evine yiyecek almak için, akla gelen her türlü ihtiyacımızı gidermek için ocağımızı terkedip düşeriz gurbet ellere. Ama hepimizin ortak derdi, bize tek öğretilmiş olan, kötü kaderimizdir.

Var mıyız, yok muyuz hiç akla gelmeyiz. Yalnız seçim zamanı var olduğumuzu öğreniriz. Yol yapılacak, okul yapılacak, toprak dağıtılacak (reform) denir ama nerde? Büyük ümitlerle vatandaşlık görevimizi yaparız. Sonra tekrar unutuluruz. Yine başımızda göbekli bir ağa tarla ondan, iş bizden, öküz bizden, eker biçeriz. Ağa hakkını alır bizim mide yine aç.

Okudunuz halimizin anlatabildiğimiz kadarını. Okulsuz, yolsuz, topraksız, doktorsuz. Hasta olur şehre götürmek için saatlerce karlı dağları yayan aşmaya çalışırız. Ulaştıramayız hastamızı. Çenesini yolda bağlar (ölür) döneriz geri. Yolda tipi başlar hastayı kurtarmaya giderken ölenimiz olur.

Evet bize yol gösterin. Ne zamana kadar bu kötü kaderimizin zulmünü çekeceğiz. Hiç olmazsa ümidimiz olsun bizim de karnımız doyacak mı acaba? Ne dersiniz?

ÖDEMİŞ'TEN İNŞAAT İŞÇİLERİ

Divriği'de 1 Mayıs

Divriği'de "Faşizmi, Pahalılığı ve İşsizliği Protesto Mitingi" 1 Mayısta yapılması için izin alındığı halde yetkililer tarafından "güvenlik kuvvetlerinin azlığı" bahanesiyle 10 Mayısa ertelendi. Oysa asıl amaçları başkaydı. Onlar 1 Mayısın öneminin işçi ve köylü yığınlarınca kavranmasını önlemek, mitingin bir işçi ve emekçi bayramı haline gelmemesini sağlamak için bu bahaneyi buldular. Hatta bunun için miting öncesi izinli bildiri dağıtan arkadaşları kanunsuz bir şekilde gözaltına aldılar. Ancak gerek halkın, gerekse gözaltına alınan arkadaşların tepkisiyle bırakmak zorunda kaldılar. Yine miting için çevre il ve ilçelerden gelen devrimcilerden Ufuk Özen'i gözaltına aldılar. Özellikle faşist polis Kemal, mitinge mani olmak için her yola başvurmuştur. Aynı zamanda MİT ajanı olan bu kişi, halka da baskı yapmaktadır.

Divriği halkı miting günü, Doğanşehir'de faşistler tarafından şehit edilen yurtsever astsubay Kubilay Gündüz'ün cenazesine cenazeyi şehir dışında karşılayarak sahip çıktı. Kubilay Gündüz, geçen yılki astsubay direnişinin önderlerindendi. Bu yüzden tutuklanmıştı.

Kubilay Gündüz'ün cenazesinin karşılandığı yerde 1 Mayıs'ın önemini anlatan konuşmalar yapıldı. Bir yurtsever Astsubay Kubilay Gündüz'ün halkın yiğit bir evladı olduğunu, O'nun faşistler tarafından şehit edildiğini belirtti. Kubilay Gündüz'ün mücadelesinin bütün halka ışık tuttuğunu söyledi.

Miting sırasında, köylülerle konuşuldu. Özellikle köylüler, ölüm olayına büyük tepki gösterdiler.

Daha sonra cenaze ile birlikte Divriği'ye gelindi. Şehir içine iki kilometre kala arabalardan inilip yürüyüşe geçildi. Hava kararmasına rağmen katılanların sayısı iki bini buldu. Yürüyüşe kadınlar, genç kızlar ve çocuklar da katıldılar. Yürüyüş boyunca "Katil İktidar", "Kahrolsun Faşizm", "İş, Toprak, Hürriyet; Faşizme Nihayet", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Herkese İş, Köylüye Toprak", "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Türkiye", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun" sloganları bağırıldı.

Divriği'ye gelindiğinde iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık andı içildi ve dağılındı.

DİVRİĞİLİ OKUYUCULAR

MUSTAFA SARGIN ARKADAŞIN KATİLİ POLİS MEMURU HALİL YAZICI TUTUKLANSIN VE HESAP SORULSUN!

30 Ocak 1976 tarihinde Aydınlıkevlerde bildiri dağıtan devrimciler polisin silahlı saldırısına uğradılar. Dağıtılan bildiri 31 Ocakta Ankara'da yapılan "Evlat Acısına Son" mitingine aitti. Aydınlıkevler karakolu polisleri mesai arkadaşlarından birine ait olan beyaz bir Murat taksiyle bildirinin dağıtıldığı yere geldiler. Hiç bir ihtarda bulunmadan devrimcilerin üzerine ateş etmeye başladılar. Ateş sonucunda Mustafa Sargın ve Metin Peker arkadaşlar yaralandılar. Metin kurtuldu. Mustafa ise kaldırıldığı Numune Hastanesinde öldü.

Aynı anda Ülkü Ocaklı faşistler oyuna başvurdular ve derneklerinin önüne dinamit koydular. Patlamadan hemen sonra polise telefon ederek devrimcilerin derneklerine dinamit atıp yukarıya doğru gittikleri iftirasını uydurdular. Ve 8 arkadaşın isimlerini verdiler. Bunun üzerine harekete geçen polis yukarıda sözünü ettiğimiz cinayeti işledi. Bu kadarıyla yetinmeyen polis, 8 arkadaşın evlerine baskınlar yaptı. Hemen her gün kahveler ve evler basıldı. Sonunda iki arkadaşımız tutuklandı. Arkadaşlarımızdan Ethem Hoyladın bir aydan fazla kanunsuz olarak tutuldu. Şemsettin Kayaönü arkadaşımız ise "dinamit attığı" iddiasıyla tutuklu bulunuyor. Dinamiti derneğin önüne dernek üyelerinden birinin koyduğunu görgü tanıkları belirtiyor. Bu durum gözönüne alınırsa Şemsettin Kayaönü arkadaşımızın nasıl bir kanunsuzlukla içerde tutulduğu ortaya çıkar.

Mustafa Sargın'ın katili polis memuru HALİL YAZICI neden tutuklanmadı. Bunu yapmayan MC faşistlerini halkımız yargılayacaktır. Ankara valisi Durmuş Yalçın yaptığı açıklamada Mustafa Sargın'ın vurulduğu olayla ilgili olarak iki kişinin tutuklu olduğu ve olayın karşıt gruplar arasında bir çatışmada olduğunu söylüyor. Vali gerçek katili gizliyor.

MUSTAFA SARGIN'IN KATİLİ HALİL YAZICI TUTUKLANSIN VE HESAP SORULSUN!

AYDINLIKEVLER'DEN DEVRİMCİLER

BİR YARGIÇ, POLİS MEMURUNA "NEDEN VURMADIN?" DİYE ÇATTI

Mustafa Sargın'ın katledilmesi olayında Ülkü Ocaklarına sözümona dinamit atmak suçundan ötürü halen tutuklu bulunan Şemsettin Kayaönü'nün geçenlerde yapılan duruşmasında, tanıklardan polis memuru Selami Kuzeci, iki kişiyi kovaladığını, bunlardan birinde tabanca gördüğünü, ikisini de yakalayamadığını söylemiştir. Bunun üzerine, Duruşma Yargıcı *A. Muzaffer Karaman* polis memuruna, "Neden vurmadın, kaçırdın?" diye kızmıştır.

Daha sonra söz alan Avukat Hüseyin Gökçearslan, "'Neden vurmadın' şeklindeki bir sözü ilk defa bir yargıçtan duydum ve çok üzüldüm. Bu anlayışa göre adaletin tecellisini sokağa bırakırsak, o zaman yargıca da, mahkemeye de, avukata da gerek kalmaz. Sizi sokakta birisi vuracak olursa, bu anlayışa göre adalet yerini bulmuş olacaktır. Bu sözün bir yanlışlık sonucu söylenmiş olmasını temenni ederim" demiştir. Yargıç buna karşı hiç bir şey söylememiştir. Avukat Hüseyin Gökçearslan daha sonra, tanıklık eden polis memurları arasında Mustafa Sargın'ın katilinin de bulunduğunu; bunun kanıtlarının dosyada yer aldığını; yargıcın "neden vurmadın" şeklindeki sözünün ise diğer polisleri de teşvik edici bir nitelik taşıdığını belirtmiştir.

BİR OKUYUCU

Pazarcık köylüsünü desteklemeden Türkiye'ye hürriyet gelir mi?

Pazarcık ovasına baharın getirdiği köylü mücadelesi devam ediyor. Banka soygunları, akıl hastalarının işlediği cinayetler büyük burjuva basınında günlerce çarşaf çarşaf yer alırken , binlerce köylünün aktif olarak katıldığı toprak ve hürriyet mücadelesinden söz eden tek bir satır dahi yok.

Yüz yıldan beri devam eden halkımızın millî demokratik devrim mücadelesi, toprak ağalığının temellerini zayıflatmıştır. Köylü yığınlarının özellikle son on beş yıl içinde toprak ve hürriyet için her ileri atılışı, bu temellerin sarsıldığını ve çatırdadığını duyuruyor. Radyolar, gazeteler ne kadar örtbas etmek isteseler de, köylü yığınlarının toprak ve hürriyet mücadelesi, yarınki bağımsız ve demokratik Türkiye'nin habercileridir. Düzeni değiştirecek olan olay budur. Türkiye'nin geleceği, bugün küçük de olsa bu mücadelelerde yaratılıyor.

ORTAÇAĞIN KAHPE KARANLIKLARINI DELEN BİR IŞIK.

Pazarcık ovasında toprak isteyen köylüler, dört köyde birbiri peşi sıra harekete geçtiler. Köylüler, ağaların gasbettiği hazine topraklarını işgal ettiler. Türkiye'de hükümetler, elli yıldır köylüye toprak vadediyor. Ama elli yıldır köylüye verilen şey, toprak değil jandarma zulmü olmuştur. Ağalık düzeninin bekçisi olan MC iktidarı, komşu illerden getirdiği jandarma ve komando birlikleri ile köylünün toprak ve hürriyet mücadelesini ezmeye çalışıyor. Hükümetin ve ağaların en büyük korkusu, toprak mücadelesinin başarı kazanmasıdır. Çünkü bütün ova köylüleri tetiktedir. İlk harekete geçen köylülerin kazanacağı başarı, Pazarcık ovasında ortaçağın kahpe karanlığını delen bir ışık olacaktır. Şimdi toprak üzerine alın teri dökenler, toprağı işleyenler, yani toprakların gerçek sahipleri, bütün ovada gözlerini karanlığa dikmiş böyle bir ışık bekliyor. İşte jandarma zulmü bu ışığı boğmaya çalışıyor.

Pazarcık ovası, büyük toprak mülkiyetinin bulunduğu bir ovadır. Kapitalizm gelişmektedir. Fakat ovada büyük toprak sahipleri ile emekçi köylüler arasındaki ilişki, hâlâ yarı-feodal bir nitelik göstermektedir. Feodalizm çözülmekle beraber, onun yerini ortaçağ kalıntısı bağımlılıkların ve sömürü şekillerinin daha değişik biçimlerde yaşadığı, yarı-feodal karakterde bir toprak sahipleri düzeni almıştır. Bu düzende kapitalist ve feodal ilişkiler içiçe yaşamaktadır. Bu durum, köylülerin toprak ve hürriyet mücadelesi için daha da elverişli bir temel yaratmaktadır. Feodal ilişkiler çözüldükçe, köylülerin uyanışı ve bağımsız olarak hareket etme olanakları da artmaktadır. Gelişen kapitalizm, demokratik mücadeleye daha da hız vermektedir.

DEMOKRASİNİN ÖZÜ TOPRAK DEVRİMİDİR.

Demokrasi her şeyden önce köylülerin toprağa ve hürriyete kavuşmasıdır. Toprak ağalığı düzeni yaşadığı ve yurdumuz tam bağımsızlığa kavuşmadığı sürece, parlamento ve seçim gibi kurumlar toplumumuzun üstünde bir yama gibi kalacaktır. Demokrasi bir toplum düzenidir ve demokratik siyasî kurumlar, ancak toprak ağalığının yıkıldığı böyle bir düzen üzerinde yükselirse bir anlam ifade edecektir.

Bugün toplumumuzda birçok revizyonist ve reformcu siyasî hareket, demokrasi mücadelesini *"MC faşizminin tırmanışına karşı mücadele"* olarak gösteriyor. Demokrasi mücadelesi, toprak ağalığı düzeninin yıkılması mücadelesinden koparılmak isteniyor. Hatta Halkın Kurtuluşu gibi devrimci saflarda yer alan dergiler bile, bu görüşlerin reformcu etkisini üzerinden atamıyarak, demokrasinin özünün toprak devrimi olduğunu inkar ediyor.

Pazarcık köylülerinin mücadelesi, demokrasi ve hürriyet isteyen bütün halka bir çağrı olmalıdır.

MC faşizmine karşı mücadele eden bütün halk, bütün hürriyet isteyenler, bütün demokrat ve ilericiler!

Köylülerin hürriyet mücadelesine bütün gücümüz ve imkanlarımızla destek olmalıyız. Toplumumuzda faşizmin temelden yıkılmasının özü, toprak ağalığı düzeninin köylerden temizlenmesidir. Bunu başarmadıkça, "faşist tırmanışa" karşı mücadele denen şey, bir düzen değişikliğini getirmeyecek, bir reform düzeyinde kalacaktır.

Toplumumuzun büyük kesimini meydana getiren köylüler büyük bir demokrasi ordusudur. Bu demokrasi ordusunun her kımıldayışı, toprak ağalığının, faşizmin ve yurdumuzun efendisi olmak için birbiriyle dalaşan süper devletlerin tahakkümlerinin temellerini sarsıyor. Fabrikadan ve topraktan yükselen mücadelenin yanında yer almadan, gerçek bir demokrasi mücadelesi olabilir mi? Bu mücadelelerin zulümle ezilmesini seyrederek hürriyet mücadelesi verilebilir mi? Yoksul köylüler, mücadelenin içinden çağrılar yayınlıyorlar. Yurtseverler, demokratlar bu çağrılara cevap vermeli, köylü mücadelesine destek olmalıdırlar.

DEMOKRASİ KÖYLÜ MÜCADELESİNİN BAĞRINDA FİLİZLENİYOR.

Gerçek demokrasiyi yalnız yaratan değil, uygulama yeteneğine sahip olan da emekçi halktır. Pazarcık köylülerinin mücadelesi bunu bir kere daha gösteriyor. Gerçek bir demokrasinin kurumları, köylü mücadelesinin bağrında filizleniyor. Köylüler geniş kitle toplantıları yaparak karar veriyor ve mücadeleye atılıyor. Bu köylü toplantısında söz sahibi olanlar, seslerini yükseltenler emekçi köylülerdir. Orada söz, yüz yıllardan beri susturulanların, yüzyıllardan beri ezilenlerin ve bütün özgürlükleri ellerinden zorla alınmış olanlarındır. Köylüler kendi yöneticilerini bu demokratik kitle toplantılarıyla seçiyor, önemli kararları bu toplantılarda alıyorlar. Köylü mücadelesi, geniş köylü yığınlarını siyasî mücadelenin içine çekiyor. O "cahil" denen emekçi halk; gerçek demokrasiyi uygulamak ve ilerletmek yeteneğine sahip olan tek güç olduğunu gösteriyor. Demokratik halk iktidarı sloganı, köylü mücadelesinin içinde bir aldatmaca değil, tomurcuklanan bir gerçektir.

Köylü mücadelesi, emekçi halkın saflarını birleştiriyor. Halkın birliğini gerçekleştirmenin tek yolu, iki süper devlete, toprak ağalığına, faşizme ve revizyonizme karşı mücadeledir. Pazarcık köylülerinin mücadelesi bu gerçeği bir kere daha kanıtlıyor. Alevî ve Sünnî ayrımı kalkıyor, onun yerine köylü dayanışması geçiyor. Köylüler "Alevî-Sünnî bir olsun, ağalar defolsun" diye haykırarak harekete geçiyorlar. Yüzyıllardan beri hakim sınıfların propagandası ve ideolojik baskısı ile Alevî-Sünnî diye bölünmek istenen yoksul köylüler, el ele, omuz omuza toprak ve hürriyet için yerinden doğruluyor. Aynı köyde yaşayan ve yıllardan beri ağalar tarafından birbirine düşürülmek istenen, Türk, Kürt ve Arap köylüleri, aynı kaderi paylaşmanın bilinciyle birbirine kenetleniyor ve toprak ağalığının üzerine yürüyorlar. Bu yürüyüş, milliyetler arasındaki düşmanlıkları, baskıları ortadan kaldıracak tek kuvvetin gene emekçi halk olduğunu da ortaya koymaktadır. Mücadele eden köylülerin safında, milliyeti yüzünden baskıya, eşitsizliğe uğramak, milliyeti yüzünden horlanmak yoktur. Onlar, feodalizmin ve emperyalizmin üzerine yürümekle, millî baskının temellerine de en güçlü darbeleri indirmiş oluyorlar.

Analar günü kutlanacaksa, böyle kutlanmalıdır. Kadının kurtuluşu için mücadelenin en güçlü örneklerini, gene Pazarcık köylerinin yiğit anaları, gelinleri, kızları veriyor. Onlar toprak ve hürriyet isteğiyle ellerine aldıkları çapalarla, kazmalarla, kürek saplarıyla, zulmün karşısına *"Ne Amerika, Ne Rusya, Ne Ağalık"* diye haykırarak çıkıyorlar. Anadolu'nun cefakar kadınları ve kızları, toprak mücadelesinin en ön saflarındadır. Onlar da mücadele içinde söz sahibi oluyor, her türlü eşitliğe hakları olduğunu eylemleriyle gösteriyorlar. Mücadelenin girdiği yerlerden, devrimci fikirlerin yayıldığı her köşeden, kadınları baskı altına alan anlayış ve feodal gelenekler de süpürülüp atılıyor.

HAKLI BİR ZEMİN ÜZERİNDE, FAYDALI VE İHTİYATLI BİR MÜCADELE YÜRÜTELİM.

Köylü mücadelesinin yalnız geniş ve güçlü bir desteğe değil, doğru bir proletarya önderliğine de ihtiyacı vardır. Uyanan yoksul köylüler ve tarım işçileri, proleter devrimci siyaseti uygulayarak mücadeleye önderlik ediyorlar. Köylüler tarihten gelen tecrübelerle, *haklı bir zemin* üzerinde mücadele etmeye dikkat gösteriyorlar. Zengin köylüleri saflarına çağırma kampanyası açarak, *ağaları ve jandarma zulmünü tecrit* etmeye çalışıyorlar. Gene köylü mücadelesi, nereye kadar ilerleyeceğini, nerede durmak gerektiğini, kitle çizgisi izleyerek tespit ediyor. Zaman zaman ateşkesler yaparak *ihtiyatlı şekilde* mücadele siyasetini izliyor. *Faydası olan, güç toplamaya hizmet eden eylem çizgisini izlemek* gerektiği, mücadele içinde anlaşılıyor. Salmanıpak köyünün mücadele deneyinden, maceracı bir şekilde *daima* ilerlemenin yanlış olduğu, güçleri dağıtacak ve başarısız kalacak ileri atılışlardan sakınmak gerektiği ilkesi, bizzat köylüler tarafından çıkartılıyor. Zengin köylüleri hedef almak isteyen bazı öfkeli çıkışlar, bizzat köylüler tarafından düzeltiliyor. Ağaların haksızlığının herkes tarafından görülmesi ve ağaların yalnız bırakılması, hatta parçalanması için doğru siyasetler araştırılıyor.

"NE AMERİKA, NE RUSYA, NE AĞALIK!" İSTEĞİNİ HALKIN YÜREĞİNDEN SİLEBİLECEK KUVVET VAR MI?

Pazarcık köylülerinin mücadelesi, halka güvenmeyen, kitlelerin gücüne inanmayan karamsar görüşleri de herhalde esaslı bir şekilde silkelemektedir. Pazarcık köylerinin yolları, ovadaki su kanalları, bina duvarları, millî demokratik devrimimizin temel sloganları ile, büyük burjuvazinin yüz binlerle gazete basan rotatiflerine meydan okumaktadır. Duvarlar bir halk gazetesidir ve köylülerin gerçek isteklerini yansıtıyor. Bu gazetelerde, kalabalık yazılar, halkı uyutmak için basılan fotoğraflar yoktur. Köylüler fikirlerini üç beş kelimelik sloganlarla özetliyorlar. İnsan boyunda büyük büyük yazılmış harfler, yüzlerce metre uzaktan okunuyor. Faşistlerin ve revizyonistlerin üzerine zorbalıkla saldırdığı emekçi halkın sesi, duvarlardaki halk gazetelerinden de yükselmektedir: *"Ne Amerika, Ne Rusya, Ne Ağalık!", "İş, Toprak Hürriyet, Faşizme Nihayet!", "Yıkılsın Ağalık, Topraklar Köylünün!"*

Bu duvar gazeteleri, MC faşistlerinin ve revizyonistlerin gazetelerinden güçlüdür. Çünkü Türkiye'nin geleceğini yaratacak emekçi halkın sesini yansıtıyor. Burjuva aydın çevreleri için de yüreğine bir türlü cesaret gelmeyenler, revizyonist etkiler yüzünden Rus sosyal-emperyalizmine karşı sesini çıkarmakta korkanlar, üzerlerindeki bu ağır toprağı artık bir silkeleyip dirilmelidirler. Bakın emekçi halk, *"Ne Amerika, Ne Rusya"* demekten korkuyor mu? Bağımsızlık isteğinin üzerine bin dereden su getirerek kilitler vurmaya çalışıyor mu? Rus sosyal-emperyalizminin gittikçe artan tehlikesini örtbas etmek için gözlere perde çekmeye çalışıyor mu? Tam tersine, bu zararlı görüşlerin hepsini reddediyor ve sesini yükseltiyor. Köylüler, toprak mücadelesini millî bağımsızlık mücadelesi ile birleştiriyor. Onların kafasında revizyonizmin yerleştirdiği önyargılar ve karamsarlık yoktur. Rus sosyal-emperyalizmiyle uzlaşma ve demokrasinin özünün toprak devrimi olduğunu inkar gibi görüşler, emekçi halk yığınları içinde kök salamayacak, hayat bulamayacaktır. Bu gerçek, kendini, önümüzdeki yıllarda daha da açık olarak gösterecektir. Revizyonistler, faşizme karşı mücadelede şehit düşen Dehliz köyünden Mustafa Şenpınar'ın mezarı üstündeki "Ne Amerika, Ne Rusya, Ne Ağalık" yazısını silebilirler, ama bu devrimci istek yoksul köylülerin göğüslerini dolduruyor, beyinlerine yazılıyor. Oradan da silecek güç var mı?

Selam olsun Pazarcık'ın yiğit köylülerine!

Selam olsun Pazarcık köylülerinin mücadelesini destekleyenlere! Selam olsun demokrasi ve hürriyet isteyenlere! Selam olsun köylülerin üzerine saldırmayı reddeden jandarmaya! Selam olsun ağaların yanında yer almayan, ağaların aleti olmak şerefsizliğine düşmeyenlere!

Selam olsun yarının bağımsız ve demokratik Türkiye'sini çapa tutan, kazma sallayan, çekiç vuran, kalem tutan elleriyle yazanlara!

Bütün halklar kardeştir, Amerika-Rusya kalleştir!

NE AMERİKA NE RU

EMİROĞLU KÖYLÜLERİ:

"Biz bileğimize güveniyoruz yılmayacağız"

Biz Emiroğlu'nun topraksız ve az topraklı köylüleriyiz. Bundan bir süre önce komşumuz olan Osmandede köylülerinin toprak mücadelesine katılmak için yardıma gittik. Bu tutumumuz toprak ağalarına karşı bir darbe, yoksul ve topraksız köylülerin omuz omuza mücadeleleri için de iyi bir örnekti. Toprak işgalinden sonra köye döndük. Kendi köyümüzde de toprak işgali için tartışmaya başladık. Bizim köyün ağası yıllar önce on binlerce dönüm toprakları gaspetmişti. Emiroğullarının bundan yıllarca önce işgal etmiş olduğu 350 dönüm toprağı ağaların işgalinden kurtarmak için fikir birliğine vardık. Hazırlanmaya başladık. Daha önceden bir takım tecrübelerimiz vardı. Her işgal fikri çıktığında ağa köyü bölüyordu, yoksul ve topraksız köylüleri birbirine düşürüyordu. Bundan bir süre önce yine böyle bir mesele olmuştu. Ağalar köyü Alevî, Sünnî ve Araplar diye bölmüşler ve bizi birbirimize düşman etmişlerdi. Bu düşmanlık son zamanlarda zayıflamıştı. Ağalar bu düşmanlığı durmadan körüklüyorlardı. Alevilere iş verip onları saflarına alıyorlardı. Fakat en sonunda köydeki bütün yoksullar, Osmandede'deki toprak mücadelesinden sonra, meselemizin Alevî-Sünnî meselesi olmadığını kavradık. Toprak ağalarına karşı birleşmek için hepimiz anlaştık. Toprakları işgal etmeye karar verdik.

Bundan sonra kendi aramızda para toplayıp, pamuk çividini aldık ve öbür ihtiyaçlarımızı gördük. 23 Nisan Pazar günü çevremizdeki yoksulların da desteğini alarak topraklara doğru yürüdük. Toprakların başına çok miktarda köylü birikmişti. Komşu köylerden bir yoksul köylü şunu belirtti. "Topraklara kavuşmak bir iktidar meselesidir. İşçiler, köylüler omuz omuza verip birleşip kendi gücüne dayanarak ağalara karşı mücadele etmedikçe topraklara kavuşmanın imkanı yoktur." Başka bir köylü ise, bu iktidarın işçi ve köylülerin düşmanı olduğunu, halkı yıllardan beri reform yalanlarıyla avuttuklarını ve diğer taraftan toprak isteyen, hak arayan köylülerin üzerine jandarma dipçiği ve komando saldırısı düzenlediklerini belirtti. Başka bir köylü ise, "Bu toprakları kurtarmak için kanımızı ve canımızı veren biziz. Toprakları kurtaran biziz. Şimdi hakkımız olan bu toprakları kurtardık. Bu topraklarda ağaların hiç bir hakkı yoktur" dedikten sonra, topraklar ekilmeye başlandı.

Bütün ilericiler, bütün yurtseverler! Pazarcık'ta jandarma zulmüne karşı çıkalım, köylülere destek olalım!

Pazarcık köylülerinin toprak ve hürriyet mücadelesi devam ediyor. Osmandede köylülerinin tutuşturduğu mücadele ateşi bütün ovaya yayılmıştır. Osmandedelileri, Emiroğlulular, Salmanıpaklılar, Eğlenliler, Karahöyüklüler takip etti. Pazarcık'ın bütün köyleri gözlerini toprak mücadelesine dikmiştir. HALKIN SESİ'ne Pazarcık köylülerinden gelen son mektupta şöyle deniliyor:

"Pazarcık ovasında her gün başka başka köylere yayılan toprak mücadelesi karşısında telaşa kapılan ovanın tüm toprak ağaları Emiroğlu, Kadıoğlu, Hacı Ahmet, Filolar, Papazlar, Sarı Katipler, Mustafa Beşen, Pincolar, Demirci İbrahim Ağa birleştiler. Yüzlerce komando, asker ve jandarma yığarak ovadaki onlarca köyü muhasara altına aldılar. Baskınlarda jandarma, köylü kadın ve erkeklere meydan dayağı atıyor. Bizzat Mustafa Emiroğlu'nun surlarla çevrili çiftlik binasına çekilen köylülere işkence yapılıyor.

"Her gün köylere baskın yapan jandarma, karakollarda köylülere kıyasıya dayak atıyor. Şu anda 20'nin üstünde köylü; Ali Çılgın, Mustafa Kılıçoğlu, Salman Yaraşır, Salman Düzgüner, Mustafa Alıravcı, Halit Erzurumluoğlu, Hanobası köyü öğretmeni Hüseyin Erol, Kelibişler köyü öğretmeni Hüseyin, Karahöyük köyü öğretmeni Aliye gözaltındadır.

"Köylülere zulüm uygulayan toprak ağalarından CHP'li Mustafa Emiroğlu ile araları sıkı fıkı olan CHP Maraş milletvekilleri Mehmet Özdal ve Oğuz Söğüt Emiroğlu köyüne gelmişlerdir. Milletvekilleri köylülere uslu durmalarını öğütlemişler ve jandarmanın aradığı köylülerin karakola gitmelerini söylemiş, dayak atılmayacağına, içerde tutulma olmayacağına garanti vermişlerdir. Ertesi gün Pazarcık'a giden köylülere işkence yapılmıştır. Köylüler hala gözaltındadır.

"Köylülerin sürdüğü 300 dönüm toprak, ağaların gasbettiği topraklardır. Yıllardan beri tapu kayıtlarında bu topraklar 'Emiroğlu'nun hazine toprağı işgali' şeklinde geçmektedir.

"Biz Pazarcık köylüleri olarak, topraksızlığın acısını ve toprak ağalarına beslediğimiz hıncı ta yüreğimizde duyuyoruz. İşte bu bilinç, bizi mücadelede sebat etmenin gerekliliğine inandırıyor.

"Tüm demokratik kuruluşları, yurtsever ve demokratik basını, ilerici aydınları Pazarcık'da estirilen faşist teröre karşı çıkmaya çağırıyoruz.

"Ayrıca yurtsever basından istediğimiz şudur: Bizzat Pazarcık Ovasına gelip bu zulmü görmeleri ve tüm halkımıza duyurmaları.

Toprak ağalarının zulüm ve sahtekarlıkla gasbettikleri toprakların bekçiliğini yapanlar, jandarmasını, komandosunu, silahlı adamını Pazarcık Ovasına yığıyor. Ağalar ve yandaşları Ankaralarda, Maraşlarda toplanıyor. Pazarcık köylülerinin toprak mücadelesini bastırmak için tüm güçlerini sarfediyorlar.

Bütün ilerici kuruluşlar, bütün yurtseverler, bütün halk bildiriler yayınlayarak, maddi bakımdan destek olarak, faşist zulme karşı çıkarak demokrasiden yana olduğumuzu gösterelim!

Salmanıpak köylülerinin tecrübesi

Bizler Salmanıpak, Kabar Obası, İncirli Pınarı ve Aralık Obası köylüleri yıllardan beri toprak ağalarının zulmü altında ezilen emekçileriz.

Bundan bir yıl kadar önce kendi tapularımız içinde olan topraklarımızı sürüp ekmiştik. Bu topraklarımızı yıllardan beri ağalar zorla sürüyorlardı. Biz bu haksızlığa daha fazla dayanamazdık. Kendi gücümüze dayanarak toprakları sürüp ektik. Ağa Pincolar jandarma desteğinde topraklarımızı zorla sürdü. Bu olayları dergimiz çok önceden yazmıştı. Ağalar topraklarımızı jandarma desteğinde sürmekle de kalmadılar. Karakola, kaymakamlığa rüşvet yedirerek köyümüze çok çeşitli baskılar yaptılar. Fakat biz bu baskılar karşısında yılmadık, mücadelemizi sürdürdük. Ağalar ve karakol, köyümüze hem zulüm yaptılar, hem de köylüleri bölmek için çalıştılar. Ağaların bu bölücü çabaları revizyonistlerin bölücü çabalarıyla birleşti. Mücadeleye önderlik edenler her bakımdan zayıftı. Ağaların baskıları, bazı maceracı kişilerin ve revizyonistlerin bölücü çabaları sonucu toprak mücadelemiz geriledi.

Toprak mücadelesinin bu gerilemesinden faydalanan toprak ağaları, köyü bölme çabalarını artırdılar. Önce mücadele sırasında tarafsız kalan bir kısım zengin ve orta köylüleri kendi yanlarına çektiler. Bu kimseler köyde devrime ve mücadeleye açıkça karşı çıkmaya başladılar. Köyde köylülerin kafalarını çeşitli yalan ve dolanla doldurmaya çalıştılar. Ama köylüler bunların yalan vaadlerine kanmadılar. Çünkü bunlar köyde açıkça ağaların yaltakçılığını yapmaya başladılar. Köylülerin moralini bozmak için ağaların düğünlerine gittiler. Ağaların taksileriyle gezerek köylülere gösteriş yaptılar.

Biz mücadelemizi bunların durumlarına bakarak bırakmadık, tam tersine bunlara karşı da mücadele etmek gerektiğini kavradık. Büyük toprak ağalarının bu kadar yoğun olduğu bu yerde, köy içinde de mücadelemize düşman kimselerin olacağını kavradık.

Toprak mücadelemizin gelişme gösterdiği bir sırada düşmanlarımızın bir avuç ağadan ve ağa yaltakçılarından ibaret olmadığını gördük. BAĞIMSIZLIK VE TOPRAK YÜRÜYÜŞÜ kararı alıp yürüyüş için çalışmalara başladığımız bir sırada mücadelemizin karşısına revizyonistler de dikildiler. Revizyonistler yürüyüş çalışması yaptığımız bir sırada köyle ilgilenir oldular. Önce köye geldiklerinde, altan alta karşı çıkmaya başladılar. Biz bunlara aldırmadık. Çalışmalarımızı hızlandırdık. Revizyonistler açıktan saldırıya başladılar. Köydeki toprak ağalarına yaltakçılık eden kişilerin evinde yürüyüş aleyhine propagandaya başladılar. Biz bunların bu davranışlarıyla kime hizmet ettiklerini anladık. Köydeki ağa yaltakçıları revizyonistlerden aldıkları lafları köy içinde yaymaya ve köyü mücadeleden vazgeçirmeye çalıştılar. Köylüler revizyonistlere ve bunların çabalarına karşı koydular. Bunlar amacına kavuşamadılar. O zamanlar köylüler, "Biz gayret edip iyi bir yürüyüş yapalım, bunların boyunlarını kıralım. Başlarını önlerine eğdirelim" demişlerdi. Öyle de oldu. Ağa yaltakçılarının ve revizyonistlerin boyunları eğri kaldı. Zaten ta o günlerde revizyonistler umduklarını bulamamışlardı.

Eskinin bu TSİP artıkları kendilerini biraz daha devrimci laflarla gizlemeye çalışıyorlar.

Ama bizim mücadelemize karşı tutumlarında pek bir değişiklik olmadı. Mücadelemizi yine karalamaya çalışıyorlar. Köydeki mücadelenin gerilemesinden faydalanmaya çalışarak işe girişiyorlar. Mücadelemizin gerilemesinin sebeplerini görmemezlikten geliyorlar. Bizim şimdi bunlara diyeceğimiz, eğer devrimciyseniz ağaların oyunlarına karşı çıkın, devrimci çalışmaya karşı çıkmayın.

Ağalar şimdi köyü daha fazla bölmüş durumdalar. Her yıl kendi köylerinden saka tutarlardı. Bu yıl bizim köyden bazı kimseleri saka tuttular. Tabi bu her bakımdan maksatlı. Hem köylülerin birliğini bozmak, hem de kendi taraftarlarını fazlalaştırmak. Ama şunu da unutuyorlar, biz toprak mücadelemizden vazgeçmedik. Mücadeleye daha tecrübeli ve daha kararlı olarak devam edeceğiz.

SALMANIPAK'TAN DEVRİMCİ BİR KÖYLÜ

Alevî-Sünnî bir olsun, Faşistler kahrolsun!

SYA NE DE AĞALIK!

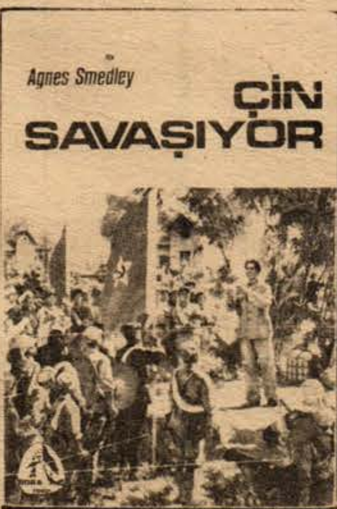
Traktörler topraklara girince kadınlar, erkekler ve çocuklar alkışlamaya başladılar. Genç, ihtiyar, Alevî, Sünnî, Arap bütün köylüler omuz omuzaydılar.

Toprakların sürümünün bitmesine az bir zaman kala, halk düşmanı, ağa köpeği Pazarcık'ın Jandarma Yüzbaşısı Asım Gezmiş jandarmalarla çıkageldi. Köylü kadınları daha jandarma jipi gelmeden deyneklerini hazırlayıp yolu bağladılar. Yüzbaşı geldi tehditler savurmaya başladı. Ve köylüleri "kanun" yoluna davet etti. Yoksul köylü bir genç ona şu cevabı verdi "1,5 milyon lira rüşvet verecek paramız yok. Kanunlar ağalarındır. Biz bileğimize güveniyoruz" dedi. Kadın, erkek hep bir ağızdan "önce sen git, sonra da biz gideriz" dediler. Yüzbaşı hiç bir şey yapmadan dönmek zorunda kaldı. İleri varıp durdu, sonra kadınlar üzerine yürüyünce kaçmaya başladı. Yüzbaşı araba basına binip kaçarken kadınlar, "topraklar bizimdir, ölmek var dönmek yok" diye bağırdılar. Sonra bir yürüyüş kolu oluşturarak köye kadar "Yıkılsın ağalık, topraklar köylünün", "Alevî-Sünnî bir olsun, ağalar kahrolsun", "Köylüye toprak, herkese iş", "Bütün halklar kardaştır, Amerika Rusya kalleştir" gibi sloganlar atılmaya başladı. Köye geldiğimizde ağaların bir avuç uşakları işgalcileri seyrediyorlardı. Bunun üzerine köylüler "kahrolsun ağa yaltakçıları" deyip üzerlerine yürüdüler. Bunun üzerine ağa yaltakçıları meydanı terkedip kaçtılar.

Köylüler, köyün ortasında ağaların çiftliğinin yanında toplantı yaptılar. İki yoksul köylünün konuşmasından sonra toplantı dağıldı. Köylüler her türlü saldırıya karşı tetikte beklemeye başladılar. İkinci günü hiç bir şey olmadı. Askerlerin geldiği haberi duyulunca, köylüler köy meydanında toplanmaya başladılar. Yine yürüyüş halinde tarlanın başına gidip beklemeye başladık. Hiç kimse gelmedi. Köye tekrar geri döndük. Üçüncü günü, yani ayın 27'sinde yüzbaşı ve ağaların traktörlerinin tarlayı sürdüğü haberi çıktı. Köylüler hemen birikip tarlaya doğru koşmaya başladılar. Ağanın şoförleri ve traktörleri kaçmaya başladı. Yüzbaşı da önce kaçtı, sonra geri dönüp geldi, jipten iner inmez hiç ikaz etmeden Meryem isimli bir kadının boynuna dipçikle vurdu. Doktorlar kadına on günlük rapor verdiler. Kadınlar Yüzbaşının saldırması üzerine "tavuk mu yedin, ne kadar para yedin, ağanın bekçisi, tavuk mu yedin, koç mu" deyip, yüzbaşıya hak ettiği cevabı verdiler. Bunu gören askerler, "siz bize karışmayın biz de size karışmayalım" dediler. Yüzbaşı dayağı yeyince jandarmalara saldırmasını emretti. Jandarmalar bu emre uymadılar. En sonunda yüzbaşı ve jandarmalar kaçmak zorunda kaldılar. Bu arada bütün halk sloganlar atmaya devam ediyordu.

Yüzbaşı köyün işgalini bastırma gerekçesi olarak 1952'den kalma bir tedbir kararını gösterdi. Bu karar her bakımdan sahteydi. Köylülerin tespit ettiğine göre, toprakların tapusuz olduğu, bataklık yerin kurutulmasından sonra oranın işgal edildiği, tapu dairesinden ve kaymakamın onayından geçmişti. Toprakların ağalara ait olmadığı halde faşist iktidarın jandarması köylülerin devrimci bir yolla toprak ele geçirmesine sabredemiyordu. Yüzbaşı gittikten sonra da köylüler toplu olarak köye doğru yürüyüşe geçtiler. Bundan sonra işgale katılmayan köylüler de işgale katıldılar. Bunun üzerine ağaların çiftliğindeki bekçiler ve çiftlik işçileri kaçıp gittiler. Akşam olunca hazır bekliyorlardı. Gece 1,30 da 7 cemse dolusu komando askeri gelip ağanın çiftliğine yerleşti. Yiyip içtiler. Sonra da evleri aradılar, fakat bir şey bulamadılar. Sonra tarlayı ekmeye gittiler. Kadınlar kırmızı biberleri ağaların adamlarının yüzlerine serpip, sopalarla karşı koydular. Çatışmada bir kadın yaralandı ve bayıldı. Doktora ve savcıya götürdüler. Doktor rapor vermedi. Savcı ise "Niye biber attınız? Hepsini kör ettiniz. Ben sorumlu değilim" dedi ve hastayı kovdu. Jandarmalar fazla olduğu için karşı konmadı. Jandarmalar yakalamak istedikleri için erkekler kaçtılar. Kadınlar ise köyün dışında bekliyorlar.

Ağalar jandarma zoruyla toprakları tekrar ektiler. Toprak mücadelesi içinde yer alan köylülerden 7 tanesi aranmaktadır. Biz Emiroğlu köylüleri olarak yine de moralimiz çok yüksek. Ağalar şimdi ektiler, ama bu bizim yenik düştüğümüzü göstermez. Her zaman 7-8 cemse askeri tarlanın başında tutamazlar. Onlar çekilir çekilmez, mücadelemize devam edeceğiz. Biz mücadelemizde çok şeyler öğrendik. Dostlarımızı düşmanlarımızı daha iyi tanıdık. Devletin komandosundan, jandarmasından valisine kadar hepsinin de ağalık düzeninin bekçileri olduklarını kendi gözlerimizle bir daha gördük. Bütün halkımıza yılmadığımızı, ağalarla uzlaşmayacağımızı, kanımızın son damlasına kadar mücadelemize devam edeceğimizi duyururuz.

HALKIN SESİ MUHABİRİ ANLATIYOR:

«BURAYA AMERİKANCILAR VE RUSCULAR GİREMEZ»

Osmandede'nin bütün köylüleri kadın erkek, genç ihtiyar tepeye çıkmışlar, ovada olup bitenleri gözlüyorlardı. Ovada Emiroğlu köyünün kadınları köprüyü bağlamışlar, 10 cemse halinde gelmiş olan komandoyu bırakmıyordu. 50 kadın yüzlerce askerin karşısında direniyordu. Osmandede köylülerinin yüreği Emiroğlu köylülerinin yüreği ile birlikte çarpıyordu. Yalnız onlar mı? Bütün ova köylülerinin gözü Emiroğlu köylülerinin mücadelesi üzerine dikilmişti. Onların mücadelesinin ilerlemesi ağalara önemli bir darbe demekti. Bu, bütün ovadaki toprak ve hürriyet mücadelesinin bir adım daha atması demekti.

Köye girdik. Duvarlarda yazılar. "Yıkılsın Ağalık, Topraklar Köylünün", "Köylüye Toprak, Herkese İş", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye", "İş, Toprak, Hürriyet, Faşizme Nihayet" aynı yazılar ovanın her yanına yazılmıştı. İşte bu sloganlar köylülerin ağalığa karşı mücadelesinde temel sloganlardır. Köylüler yalnız ağalığa karşı kurtuluş bayraklarını değil, iki süper devlete karşı bağımsızlık bayraklarını da yükseltiyorlar.

Ağa adamlarının ve jandarmanın toprakları sürmek için geldikleri haberi köyde duyuldu. Köyün içinde herkes koşuşuyordu. Köyün kadınları ellerinde sopaları bir anda köyün meydanında toplandılar. Avuçlarında kırmızı biber vardı. Yürüyüşe geçtiler. Hepsinde mücadele azmi vardı. Düşmanlarının kim olduğunu, onlara karşı nasıl mücadele edeceklerini biliyorlardı. Köyün kadınları mücadelenin en önünde fedakarca yer aldılar.

Yolda giderken 12 yaşlarında bir çoban çocuğa rasladık. Konuşmaya başladık. Gözleri pırıl pırıldı, bize sorular sordu. Devrimci olduğumuzu öğrenince daha da açıldı. "Bu zorba ağalar elbet yıkılacak" dedi. Ağaların aleyhinde bir küfür savurdu. Eliyle ovayı gösterip "buralar hep devrimcidir" dedi, "buralarda Rus taraftarı, revizyonist bulamazsın, Ne Amerikancılar, ne Rusçular barınamaz buralarda". Daha uzun uzun siyasî meseleleri anlattı. HALKIN SESİ'nin bütün sayılarını okuduğunu söyledi. Giderken bir ihtiyacımız olup olmadığını sordu. "Sağol" dedik.

OSMANDEDE KÖYLÜLERİ:

«BUGÜNE KADAR AĞALARIN TAKSİSİNİN TOZUNDA, DUMANINDA KALIYORDUK, ARTIK ONLARA KARŞI BİRLEŞTİK»

Bizler Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesindeki Osmandede köyünde oturan topraksız ve yoksul köylüleriz.

Bizim bugüne kadar yapmış olduğumuz iş, köyümüzde oturan ağaların, zenginlerin sakalığını, bekçiliğini, çapacılığını yapmaktı. Yani tamamen ağaların kölesi durumundaydık. Köyümüzde oturan Bedirin Oğlu Salman ismindeki adamın 600 dönüm toprağı var. Bunun 60 dönümü hazineye ait. Pejo Kemal ismindeki bir adamın 1100 dönüm toprağı var. İbiş isminde bir adamın 600 dönüm toprağı var. Bunun 450 dönümü hazineye aittir. Aynı köyde 1000 dönüm toprak sahibi Mahmut Kalmış hazine topraklarını yeyip içmektedir.

Biz bugüne kadar ancak onların taksilerinin tozunda dumanında kalıyorduk. Onların keyfine hizmet ediyorduk. Fakat şimdi biz yoksullar artık uyanmaya başladık. Uzun bir süreden beri yoksullar birleşmek için çaba sarfettik. Nihayet bu konuda kadın-erkek, genç-ihtiyar hep birleşerek ağaların gasbettiği 500-600 dönüm arasındaki hazine topraklarını sürmek için karar aldık.

Mahmut Kalmış'ın 50 dönüm ekili buğdayını işgal ettik. Şimdi Pejo Kemal ile Mahmut Kalmış birbirlerinin şahitliğini yapıyorlar. 15 Nisan günü sabahı, ağaların gasbettiği toprakların 150 dönümünü sürdük. Kalan yerleri de sürmeye devam edeceğiz. Bugüne kadar bizi adam yerine koymayan ağalar şimdi de bize toprak teklif etmeye başladılar. Fakat biz toprakları ekmekten vazgeçmeyeceğiz.

Sabah erken kalkıp kadın-erkek, genç-ihtiyar toprağı ekmek için yürüdük. Ağaların hiç bir tanesi tarlanın başına gelmeye cesaret edemediler. Biz hem toprakları sürdük, hem de hep bir ağızdan şu marşı söylemeye başladık:

"Bu meydanda cengimiz var
Er olan meydana gelsin
Ağalara hıncımız var
Devrimciler safa gelsin"

Biz bu toprakların bizim olduğunu, bu topraklar uğruna dedelerimizin kan döktüğünü biliyoruz. Ağaların bu topraklarda hiç bir hakkı yoktur. Bundan dolayı da toprakları ekerken ve yolda yürürken biz, yoksul köylüler olarak, "YIKILSIN AĞALIK, TOPRAKLAR KÖYLÜNÜN", "KÖYLÜYE TOPRAK, HERKESE İŞ" ve "BÜTÜN HALKLAR KARDEŞTİR, AMERİKA RUSYA KALLEŞTİR" gibi sloganlar attık ve toprakları ektik.

Ağalar köyün içinde çırpınmaya başladılar. Diğer ağaların desteğini kazanmak için harekete geçtiler. Fakat biz de bunun karşısında boş durmuyoruz. Biz de bizim gibi ezilen, horlanan yoksul köylülerin desteğini kazanmak için çalıştık. Biz onlardan başarılı çıktık. Çünkü biz yoksullar onlardan önce birleştik. Şimdi daha ağa ve jandarmadan karşımıza kimse çıkmadı.

Onlar karşımıza muhakkak çıkacaklardır. Bu bizi hiç korkutmuyor. Çünkü biz tarlanın başında ağalara karşı yılmadan, uzlaşmadan, korkmadan mücadele edeceğimize and içtik. Bu seferlik devrimci dergimiz HALKIN SESİ'ne yazacağımız bu kadar. Mücadelemiz devam ettiği sürece size ve halkımıza duyuracağız.

KAHROLSUN AĞALAR VE YALTAKÇILARI!

KAHROLSUN HALK DÜŞMANI FAŞİST İKTİDAR!

YAŞASIN TOPRAK VE HÜRRİYET MÜCADELEMİZ!

NE AMERİKA NE RUSYA, BAĞIMSIZ TÜRKİYE!

«BU MEMLEKET

HALKIN SESİ: Köyünüzde ağa var mı?
Bir ihtiyar:
- O nasıl söz, Ağasız köy olur mu hiç? Bu gavur zalim ağalar yurdu paylaşmışlar hep. Bizim burada da büyük bir ağa var, Kadıoğlu.

Başka bir ihtiyar söz aldı:
- Ağa eskiden Demirgırat partiliydi. O zaman Ahmet Kadıoğlu Mebustu. Ondan sonrada kadı Veysi mebus oldu. Şimdi Adalet Partilidir. Maraş'ın belediye başkanı hem ağanın eniştesi hem de yeğenidir. Akrabalarından biri eczacı, şimdi mebustur. Ağa adamlarından istediği adamı mebus seçtirir.

Başka bir köylü:
- Seçim zamanı oldu mu Ağa tarlada çalışan günlükçüleri kamyonlara doldurup kendi partisi için oy kullandırmaya götürür. Köylüleri ise bir kilo pirinç, bir kilo yağ ve bunun gibi şeylerle kandırır.

Bir genç söze karıştı:
- Doktor Sait (Maraş Belediye Başkanı) seçimden sonra işi düşen bir fukaraya hadi ulan çekil git biz seni parayla aldık demiştir.

HALKIN SESİ: Ağa seçim zamanı geldi mi köylüleri çeşitli hile ve "ikramlarla" kandırır dediniz. Bunu kimlere yaptırır?
İhtiyar bir kadın söze başladı:
- Ağanın her köyde bir yaltakçısı vardır. Böyle işlerde ağa yaltakçılarını yanına çağırır. Yedirir içirir ve bunları yapmasını söyler, onlar da yaparlar.

HALKIN SESİ: Ağanın yaltakçıları kimlerdir?
Aynı ihtiyar:
- Karahüyükte (Özbek) eski muhtar Mehmet Kırmızıer, Mamo Özdemir ve Karakozaklardan Hasan Karakozak, Bayramgaziden Muhtar Bektaş, Kelibişlerden Allo (Atakan), Köprüağzı Muhtarı Kutte Sadık (Aksun) ve onun kardeşi Ali Seydo.
HALKIN SESİ: Ağa bu kadar toprağı nasıl aldı?

Bir başka ihtiyar söze katıldı:
- Bu topraklar İstiklal Harbinden önce Ermenilerin adamı Hırlağındı. Ayağı yalın, abası yırtık atalarımız dedelerimiz, sütçü imamlar, Mıllış Nuriler, İngiliz ve Fransız gâvuruna karşı harb ederken Ağa Elbistan ve Bertiz dağlarına kaçmıştı. Düşmanı kovduktan sonra tekrar dönmüşler. Ziya Efendi Hırlağın evine, kardaşı Ahmet ve Tevfik Kadıoğluda başka ermenilerin evlerine yerleştiler. Sonraları Atizi, Tulhum, Çamırlı, Camızlı ve Gumaşır (Gumaşır gölünün yakını) çiftliklerini kardaş, yiğen ve akrabalar paylaşmışlardır. Daha sonra da bizim buradaki Tut dağı çiftliğini almıştır.

Bir ihtiyar söz alarak:
- Bu topraklar Veli Ağanındı. Ve Eşbah'ın on parça hissesi vardı. Eşbah toprağı Veli ağaya satıp çıkmak istedi. Fakat Veli ağa Eşbah'ı yaptığı zulümlerle taciz etti. O da hissesini ağamıza sattı. Ağamız da bu toprakların dışında kalan yerleride,Konak (Çiftlik) da dahil hükümet zoruyla aldı. Daha sonra da aldığı bu toprakların etrafını gene zorla genişletti.

Bir ihtiyar kadın şöyle söyledi:
- Mehmet efendiyi Husso Ali öldürmeseydi o bu köylere de sahip çıkar, bizi buralardan kovardı.

HALKIN SESİ: Husso Ali ağayı niye öldürdü?
- Ağa ile aralarında toprak anlaşmazlığı vardı. Ağa buna çok zulüm yapardı. Her gördüğünde onu deyneklerdi. Bir gün gene ciple geçerken onu çağırıp saçından tutmuş ve şoföre sür demiş. Ali'yi sürüklemiş. O da bunlara dayanamayarak daha sonra ağayı Köprüağzı kahvenin önünde vurdu.

Bir kadın:
- Zalim Ağa tarlanın başına giden köylüleri ille de kadınları ve kızları atının üzerinde deynekle döverek kovaladı.

HALKIN SESİ: Köyde hiç toprak işgali oldu mu?
- Köyde toprak işgali olmadı.
Bir genç söz alarak:
- Geçen sene bizim öyle bir niyetimiz vardı. Fakat köyde ağa yaltakçısı Kutto Sadık (Muhtar vekili) ağadan iki yüz dönüm arazi aldı. Bu adam tarlaya giderken silahlı gidiyordu. Çünkü ağaya şöyle diyordu. "Köylüler gelip tarlaya çift koşacaklar, ben tarlayı bekliyorum. Köylülerin önüne ben duruyorum" deyip ağaya yaltaklanıyordu. Böylece mücadelemizi kırdı.

İhtiyar tekrar söze karışarak,
- Bir gün baktım ki Kutto Sadık elinde tüfek le tarlaya gidiyordu. Esasında bu adam silahı filan hiç sevmez. Ondan anladım ki bu ağaya yaltakçılık ediyor. İşte böyle yaltakçılar mücadelemizi baltalıyorlar.

O ara bulunduğumuz köye yakın olan Karahüyük köyünde olan bir adam:
- Bizim köyde de aynı böyle şeyler oldu. Köyümüzün fukaraları da Kadıoğlunun bizim köyün yakınındaki hazine arazilerini işgal etmeye hazırlanıyorduk. Adam başı 50'şer lira topladık 4-5 bin lira para topladık. Ağa fukaraların karşısına ağa yaltakçılarını çıkardı. Köyümüzde kalabalık bir aile olan Karakozaklar ailesine 200 dönüm tarla vererek yoksulların mücadelesini kırdı. Köyümüzün muhtarı da bu ailedendir. Cemal Karakozak o da ağa yaltakçısıdır. Köyümüzde üç adam muhtar oldu, ağa üçüne de arazi vererek köylülerin mücadelesini kırdı. Özdemir ailesiyle Kozaklar ailesi 200 bin lira paraya köyümüzün karşısına durdular. Şimdi bu adamlar bu parayla Maraş'ta bir kat almışlardır. Esas ağa Istanbulda, Ankarada şimdi buralara gelememekte, topraklarını yardakçıları, kâhyaları, bekçileri korumaktadır. Bir de bizim köyde bir adam ağanın bekçisiydi, ağa parasını vermedi bu adam da zorla on dönüm toprağı aldı. Şimdi bu toprağı ekmektedir.

Bu ara oturduğumuz yerde bir ihtiyar kadın konuşarak:
- Oğlum bu ağa o kadar zalimdi ki, tarlasının içine giren benim ve üç komşumun danasını adamlarına kestirdi. Bir de utanmadan "gidin danalarınızın leşini getirin" dedi.

Başka bir ihtiyar söze karıştı:
- 30 km. ötedeki Antep'in Sof dağından çıkan suya sahip çıkıp, bize su vermeyerek bahçelerimizi kurutmaya kalktı. Amma biz direndik aldık.

Başka bir ihtiyar kadın:
- Maraşın Poyrazına, Kadıoğlunun depiğine da yanırsan iyi.

Başka bir ihtiyar kadın:
- Biz çeltik başağına giderdik, biz fukaraları ağa hem döver, hem de ana avrat küfrederdi.
HALKIN SESİ: Ağa köylülerin mücadelesini nasıl baltalıyor?
- Ağa bakar ki köylü kendisine karşı çıkıyor, hemen köyün ileri gelenlerini çağırır. Ya 200 300 dönüm arazi verir, ya da çiftliğine kâhya yapar. Bu işi daha çok yaltakçılarına yaptırır. Kısacası köylü ne zaman mücadele etmeye kalksa karşısında yaltakçıları buluyor.
HALKIN SESİ: Toprakları eskiden nasıl işletiliyordu, şimdi nasıl işletiliyor?
- Eskiden buğday, arpa gibi şeyler ektirir-

Kadıoğulları'nın köylülere ettikleri

HALKIN SESİ muhabirleri, Pazarcık'ın Köprüağzı, Kelibişler ve Karahöyük (Özbek) köylüleriyle, Maraş'ın büyük toprak ağalarından Kadıoğulları hakkında bir röportaj yaptılar. Kadıoğullarının geçmişleri, zulümleri ve zorbalıklarıyla ilgili bilgiler topladılar. Köylülerle yaptığımız konuşmalara geçmeden önce Kadıoğulları hakkında bilgi verelim.

Kadıoğulları sadece Maraş'ın değil, Türkiye'nin sayılı ağalarındandır. Bugün Maraş'ta MC iktidarının temel dayanağını oluşturan Kadılar, eskiden Osmanlı Padişahlarının dayanaklarıydılar. Bunlar Maraş'da kadılık yapmışlar,bir yandan da padişah fermanlarıyla halkı sömürmüşlerdir. Topraklarının büyük çoğunluğunu böylece ele geçirmişlerdir. Kadıoğlu adları da buradan gelmektedir.

Kadıoğulları Osmanlı feodal devletine bağlılıklarını Millî Kurtuluş Savaşı yıllarında da gösterdiler. Bağımsızlık mücadelesine karşı çıktılar. O zaman Maraş'ın ileri gelenleri, kadılar, hacılar, hocalar Erzurum ve Sivas Kongrelerine delege yollamadılar. Fakat savaştan sonra Kemalist hükümete ortak oldular. Maraş'tan kaçan Ermenilerin topraklarına, evlerine, servetlerine el koydular. Şimdi Kadıoğullarının ve Kısaküreklerin ellerinde bulunan toprakların bü yük bir kısmı Ermeni ağası Hırlak'tan kalan topraklardır. Kadıoğlu, kaçan Ermenilerin servetlerine el koymakla da kalmadı, köylerin meydanlarına dahi sahip çıktı.

Kadıoğulları 1950 yıllarına kadar tamamıyla eski feodal geleneklerini sürdürdüler. 1950 yılından sonra ovada kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Kadıoğulları bundan sonra kapitalist tarım yapmaya yöneldiler. Toprak gelirlerini sanayiye ve ticarete aktarmaya başladılar. Kadıoğulları bugün yarı-feodal bir karakter kazanmışlardır. Bugün kapitalist sömürüye daha fazla başvurmalarına rağmen, tarihten gelen feodal baskı ve sömürü yöntemlerini de sürdürüyorlar.

Kadıoğulları topraklarının büyük bir kısmını kendileri işlemektedirler. Bu topraklar modern tarım usulleri kullanılarak ve bir yüksek ziraat mühendisinin denetiminde işlenir. Topraklarının büyük bir kısmı sulanmaktadır.

Kadıoğullarının topraklarının büyük bir çoğunluğu tapusuz ve hazine arazisidir. Kadılar bu hazine arazisini ellerinde tutmak için çeşitli yöntemler uygularlar. Bu yöntemlerden birisi de, çiftliği yakın bulunan köylerin muhtarlarına ve Kadılarla işbirliği yapanlara icara ve ortağa toprak vermektir. Kadıoğulları köydeki düşmanlıklardan, sülale ayrılıklarından yararlanmaktadırlar.

Kadıoğulları ova köylülerini topraklarında çalıştırmazlar. Genellikle yabancı işçi çalıştırırlar. Bertiz'in, Gavur Dağının yoksul

Çakmak'dan iki köylüye ağanın köpekleri saldırdı

Kadıoğlu geçmişte yaptığı zulümlerle tanınır. Yörenin, aynı zamanda Türkiye'nin en büyük toprak ağalarındandır. 52 bin dönümlük arazisinin 16 bin dönümü Tut dağındaki çiftliğine bağlı olup, dört köyün etrafını kapsamaktadır.

19 Mart 1976 günü Çakmak köyünden iki yoksul köylü Kelibişler'den gece köylerine gitmek isterler. Kelibişler köyündeki akrabaları gece kalmalarını ve sabah eve gitmelerini söylerlerse de, erkenden işe, çalışmaya gideceklerini söyleyerek çıkarlar. Yolları Kadıoğlu çiftliğinin arkasından geçmektedir. Çakmaklı bu iki yoksul köylü çiftliğin yanından geçerlerken, köpekler havlayarak köylülere saldırır. Köylüler de taşla köpekleri kovalarlar. Fakat bu sefer de ağanın köpekleri köylülere küfürler savurarak kim olduklarını sorarlar. Köylüler de Çakmak köyünden olduklarını ve evlerine dönmekte olduklarını söylerler. Fakat ağa köpekleri mavzerle köylüleri çiftliğe çeker ve küfür edip, dövmek isterler. Fakat köylüleri dövemezler. Bunu yaptıkları zaman belki de köylülerin de onları döveceklerini düşünürler. Bu yüzden söve söve köylüleri bırakırlar. Ertesi günü akşamı ağa köpekleri, çiftlikte havaya ateş ederler. Sonra da bu iki köylüyü çiftliği bastılar diye karakola şikayet ettiler. Amaç çiftlikte dövemedikleri köylüleri karakolda dövdürmekti. Köylüler şimdi karakoldadır.

Bu olaydan sonra köylüler ağaların ve devletin gerçek yüzünü bir kere daha gördüler. Ve jandarmanın, ağaların bekçisi olduğunu anladılar. Fakat köylülerin birleşip, dayanışması bu iki köylüye karakolda da dayak atılmasını önledi.

Kahrolsun ağalık düzeni!
Köylüler birleşince ağa dediği ne ki?
Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye!

PAZARCIK'TAN BİR OKUYUCU

"TOPRAK-İŞ SENDİKASININ BİLDİRİSİNİ DAĞITTIĞIM İÇİN TUTUKLANDIM"

Ben Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı Eşmepınar köyündenim. Bundan bir süre önce Pazarcık'da faşistler tarafından öldürülen Mustafa Şenpınar'ın mezar yapımı dolayısıyla Toprak-İş Sendikası'nın basına ve halka yaptığı açıklamayı dağıttım. Bu gerekçeyle tutuklandım ve Adana Devlet Güvenlik Mahkemesine gönderildim. Şimdi ise halen Pazarcık Cezaevinde tutukluyum.

Ben HALKIN SESİ okuyucusu olarak son dönemlerde HALKIN SESİ'ne yönelen tüm anti-demokratik baskıları protesto ediyorum. Bugün dergimize yönelen faşist saldırılar tüm halkımıza yönelmiş durumdadır. HALKIN SESİ dergisinin, işçilerin,köylülerin mücadelesine ışık tuttuğu için bu baskılarla karşılaştığına inanıyoruz.

Kahrolsun anti-demokratik baskılar!
Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi!

PAZARCIK CEZAEVİNDE TUTUKLU
HASAN

AĞALARIN DEĞİL»

ve topraksız köylüleri çok düşük bir ücretle Kadıların toprağında çalışırlar.

Kadıların toprağında mevsimlik olarak her yıl 2500 işçi, çöp toplamada, çapada, pamuk toplama işlerinde çalışırlar. Kadılar mevsimlik işçi dışında, çiftliklerinde sürekli işçiler, şoförler, kâhyalar ve çiftlik muhafızları da çalıştırırlar. Ağalar, bu işçileri kendilerine daha fazla bağlamışlardır.

Kadıların, toprakları dışında Maraş'da pasajları, mağazaları ve arsaları vardır. İstanbul'da bazı fabrikalara ortaktırlar. Tekstil alanında yatırımlar yapmaktadırlar. Maraş'da, Antep'de, Istanbul'da, Ankara'da apartmanları vardır. Çukobirlik'e ortaktırlar.

Kadılar, Narlı nahiyesinin kurulduğu yere de sahip çıkmaktadırlar. Şimdi Narlı halkıyla mahkemelik olmuşlardır. Kadıların 15'in üzerinde traktörleri, çeşitli tarım aletleri vardır. Kadıoğullarının çeşitli yerlerdeki çiftliklerinin ve çiftlik binalarının sayısı 9'dur. Çiftlikler Atizi, Tulhum, Çamurlu, Gumaşır ve Tut dağındadır. Maraş Belediye Başkanı Doktor Sait bu ailedendir. Kadılar AP'lidirler. Maraş'daki faşist örgütlerin baş destekçileridir.

Pazarcık'ın bütün yoksul ve topraksız köylüleri Kadıoğlu'nu çok iyi tanıyorlar. Köylüler Kadıoğlundan yıllardır yaptığı zulmün hesabını sormaya hazırlanıyorlar.

di. Köylüleri yarıcı ve çiftçi olarak çalıştırırdı. Şımdı motorla filan işliyor, çıftçileri bıraktı. Topraklarını kısmen kiraya veriyor, kısmen de, kiracılar vasıtasıyla işliyor.

HALKIN SESİ: Herkesetoprağını kiraya veriyor mu?

- Güvenmediği, fukara köylülere belki geri vermez deyi vermiyor.

Bir ihtiyar kadın:

- Bre edem, köylünün parası nerdeki, kiralasın toprağı.

Başka bir ihtiyar konuştu:

- Herkese vermediği gibi Kürtlere vermemeye dikkat ediyor.

HALKIN SESİ: İşçileri nasıl çalıştırıyor?

- Eskiden düşük bir yevmiyeyle dayak ve zorla çalıştırırdı. Kadınlar çocuğu sırtında çalışırdı. Tarlada doğuran kadınçok... Şimdi zaten bu köylere iş vermiyor. İşçilerini hep dışardan dağ köylerinden getiriyor. Ağaların adamları kışın işçilerin köylerine giderler, çavuşlara (Dayıbaşı) çalışacak olanlara dağıtılması için avans verir. Çavuş ta parayı işçilere dağıtarak işçileri kıştan ağaya bağlar. İş sonunda ise ağa ne verirse onu alıp gidiyorlar.

HALKIN SESİ: Dağ köylerinin haklarını aramayışlarının sebebi nedir?

- Yahu onların arazileri ve başka işleri olmadığı için buna şükrediyorlar. Bir de kıştan ağadan aldığı paraya guzlacı kalmışlardır.

HALKIN SESİ: Bu köylerden neden işçi çalıştırmıyorlar?

- Her şeyden evvel bu köyler Kürt. Bu bir.. Bir de, onlar diyor ki, bu yazının adamı çalışmaz? Ne çavuşun sözünü tutar, ne de ağanın. Bir de çalışmazlar.

Bir genç sözü keserek:

- Ama hepsi yalan bunların, bu köylüler hakkını arıyorlar. Onun için çalıştırmıyor ağa.

Bu sırada yeni gelen bir tarım işçisine *"Ağadan ücretleri nasıl kesiyorsunuz?"* diye sorduk.

- Bizim ovada tarım işçilerinin ücreti belirsizdir. Ağaya soruyoruz "Çalışma saatlerimiz belli, niye yevmiyemiz belli değil" *diyoruz. Ağa o zaman "el müslüman seyrine" deyip keserken* "ister çalış ister çalışma, bana göre hava hoş Gavurdağı'nda, Bertizde, Ceritte, Urfa'da aç adam çok. İstediğim gibi çalıştırırım" *diyor. Biz ağanın bizim sırtımızdan neler kazandığını pek iyi biliyoruz.*

Fakat ağanın karşısına çıkacak bir sendikamız yoktur. Ağa bundan istifade edip bizi istediği gibi çalıştırıyor.

HALKIN SESİ: Tarım işçilerinin istekleri nelerdir?

- Her şeyden evvel sendikalaşmak istiyoruz. Biz 11 saat çalışıyoruz. Buna son verilsin. 8 saat çalışalım. Yevmiyelerimiz önceden tespit edilsin, buna biz de katılak. Pamuk toplama zamanı yağmur altında, hatta kar altında çalıştığımız oluyor. Çadır altında donuyoruz. Çocuklarımız hastalanıyor, hatta ölenler oluyor. Mesela geçen sene Urfadan gelen işçilerden birkaçının çocuğu öldü. Onun için iyi bir yatacak yer istiyoruz.

- İşçilerin çocukları kaba (Boylu) *pamukların altında yatıyorlar. Giden sene Ali Rıza isminde bir adamın işinde ağanın motoru bir çocuğu tepeleyip öldürdü. Biz tarım işçileri sigortalı olmak istiyoruz.*

- Benim görüşüme göre işçilerin birleşmesi lazımdır ki, haklarımızı alabilek. Önce sendika kurmamız lazım. Hep beraber omuz omuza verip şehirdeki işçiler gibi greve gidip, haklarımızı alabiliriz. Kahrolsun ağalar ve ağa yaltakçıları.

HALKIN SESİ: Bu topraklara nasıl kavuşulur?

İhtiyar birisi:

- Başbakan, Reysicumhur, hökümat hep onlardan olduktan sonra gurtulamak.

Bir kadın itiraz ederek:

- Nasıl kurtulamak, hele şu yazı köyleri bir birleşip topraklara bir çift koşak, Hökümat gelsin de ağayı gurtarsın.

Bir ihtiyar köylü söze karışarak:

- Her tarafta mücadele ile, işçilerin köylülerin işbirliği ile kavuşulur. Çünkü bu memleket beş on ağanın memleketi değil. Hepimizin. Bu topraklar için hepimiz kanımızı döktük. Ayak yalın, başı dambak, aç, susuz biz gurtardık. Biz savaşırken beş-on ağa toprakları paylaşmışlar.

Bir genç söze karıştı:

- Emmi tamam sen de bilmez misin ki, Emiroğlunun oğlu savaş zamanı burada dolaşmadı mı? El alem Kıbrısta savaşırken Emiroğlunun Mustafasının birliği Kıbrısta olmasına rağmen tek bi gün askere getmedi.

HALKIN SESİ: Cumhuriyet kuruldu kurulalı hep toprak reformu yapacağız diyorlar, neden reform olmuyor?

- Hep başa geçenler ağaların keyfine hizmet ediyorlar. Bizi aldatıyorlar. Böyle olunca da toprak reformundan da umudumuz kesildi.

Bir köy genci kin ve heyecanla konuştu:

- İşçiler köylüler bileğinin gücüyle alma yoluna gitmezlerse, biz toprağa kavuşamayız. Hükümet Kadıoğlunun elinde. Ankara'da, Maraş'ta Millet Meclisinde ağanın elinde. Bu durumda ancak umudumuz biziz. Biz toprağın kendimizin olmasını bilmezsek bize toprak vermez dedi.

HALKIN SESİ MUHABİRİ MALATYA'DAN BİLDİRİYOR.

TÜTÜN ÜRETİCİSİ KÖYLÜLER SESLENİYOR:

Memleket haini MC yıkılmalı

Malatya tütünlerinin alınmaya başlandığı ilk gün, köylüler tütünlerini tekele getirdiler. Alım Karakavak deposunda yapıldı. Tütün eksperi ve bakan, baş fiatı 39 lira olarak açıkladıkları halde bu fiat hiç bir köylünün tütününe verilmedi. Malatya Valisi Rafet Küçüktiryaki ile Tekel Bakanı alım merkezine geldiklerinde köylüler topluca, "tütünlerimizi Tekel'e getirmeyeceğiz" diyerek direnişe geçtiler. Vali halkı kandırabileceğini sanarak konuşmak istedi, ancak köylüler onu protesto ettiler ve konuşturmadılar. Valinin yüzüne karşı köylüler "Aldatmalarını dinlemeyeceklerini, gerçek değeri verilinceye kadar direneceklerini" söylediler. *Halkın Sesi* muhabirleri köylülerle konuştular:

Halkın Sesi - Tütününüze verilen fiattan neden memnun değilsiniz?

Bir Üretici - Bu fiata nasıl memnun olalım? Biz tütüne 12 ay emek çekiyoruz. Hem de gece gündüz... Bir metre bez 20 lira. Bir litre gaz 375 kuruş! Bu artan pahalılığa karşı bizim tütünün kilosuna 20-23 lira veriyorlar. Bu fiat verdiğimiz emeğin karşılığı olur mu?

Bir başka üretici - Biz sekiz kişi bir ton tütün çıkarabildik. Bunun yarısı da ağanın çift masrafı, su parası.. Bize hiç bir şey kalmıyor

Bu piyasada da adaletsizlikler oldu. Büyük toprak sahiplerinin tütünleri çarçabuk alınırken yoksul ve orta köylülerin tütünleri bekletildi. Onlara daha yüksek fiat verildiği halde, ıskarta çıkartılmadığı halde, esas tütünün emeğini çekenler yine mağdur edildiler. Konuştuğumuz köylüler son sözlerini şöyle tamamladılar:

"Memleket haini MC yıkılmalı. Yurtsever bir iktidar olmalı.... Öyle bir iktidar olmalı ki, herkes emeğinin karşılığını tam olarak alsın."

Onlar evlatlarının katilini "Katil Türkeş" diyerek gösteriyorlar.

"Toprak işgalleri için tedbirler" Kanununa karşı çıkalım

A.Çakmak-TİRE

Faşist MC iktidarı, bir yandan silahlı çeteleriyle halka saldırırken, diğer yandan yeni faşist kanunlar çıkarmak için teklifler hazırlamaktadır. Faşistler devletin kilit noktalarını ele geçirmek ve bütün kurumları bu arada tüm kanunları da faşistleştirmek istemektedir - ler. Bu amaçla, gösteri ve yürüyüş, dernekler, üniversiteler vb. kanunlarını değiştirmek istemektedirler. Yeni hazırlanan ve meclise sunulan kanun tekliflerinden biri de *"toprak işgallerine karşı... tedbirler kanunu"*dur.

MC hükümeti, milyonlarca yoksul ve topraksız köylüyü hedef alan bu kanunla, köylüleri açlığa, sefalete ve köleliğe mahkum etmek istemektedirler. MC hükümeti tarafından son olarak meclise sunulan kanun teklifi: *"Taşınmaz mala ve zilyetliğine yapılan tecavüz ve müdahalelerinin idarece önlenmesi yoluyla tasarrufa ilişkin güvenliği ve kamu düzenini sağlamak...."* amacıyla hazırlanmıştır. Burada *"taşınmaz mal"* diye kast ettikleri, ağaların ve beylerin gasbettikleri binlerce dönüm yoksul köylülerin topraklarıdır.

Kanun tasarısında:

*"Vali, vali muavinleri ve kaymakamlar, taşınmaz mallara yapılacak müdahaleleleri önlemek ve mahkeme kararlarını beklemeksizin malı zilyetine teslim etmek"*le görevlendirilmektedir. Vali, vali muavini ve kaymakamın görevlendireceği memurlar, soruşturmayı 15 gunde tamamlamak zorunda olacaklardır. Tasarıya göre, vali, vali muavini.... kaymakam veya bunların görevlendireceği memurların alacakları kararlar Danıştayın denetimi dışında kalacak; Danıştay bu tür kararlarla ilgili olarak yürütmeyi durdurma kararı alamıyacaktır.

Tasarının bir diğer bölümünde *"ideolojik toprak işgallerinin yeni yöntem ve etkin tedbirlerle önleneceği"* belirtilmekte ve ağır cezalar getirilmektedir. Ayrıca *"toplu olarak yapılacak toprak işgalleri 'anarşik'"* olarak nitelendiliyor ve daha ağır cezalar getiriliyor; buna göre *"taşınmaz malları aralarında pay etmek veya ortaklaşa kullanmak amacıyla on kişiden fazla topluluk halinde.... ve tekerrür halinde ceza iki misli kadar artacaktır", "...işgale teşvik edenler de aynı cezaya çarptırılacaktır..."* Görüldüğü gibi eğer tasarı kanunlaşacak olursa, köylülerin toprak taleplerine en azgın saldırılar olacaktır. Atalan'da, Göllüce'de, Turanlar'da, İkizkuyu'da, Beylikköprü'de, Sarıbahçe'de çocuk, kadın, ihtiyar demeden halka komandosuyla, jandarmasiyla azgınca saldıran faşistlerin *"etkin tedbirlerinin"* ne olacağını, halkımız çok iyi bilmektedir. *"İşgal kuvvetleri"* gibi halka zulmedenleri, halkımız iyi tanımaktadır.

Daha geçenlerde Asiltürk, *"Salmanıpak köylülerinin dışardan kışkırtıldığından"* bahsediyor, etkin tedbirlerin alınacağından sözediyordu. S. Demirel de *"tapuları deldirmeyeceklerini"* söylüyordu.

Bütün faşist kanunlara olduğu gibi, köylünün toprak mücadelesini bastırmak için çıkarılmak istenen bu faşist kanuna karşı da yurdun her tarafında mücadele edelim. MC'nin halk düşmanı, köylü düşmanı gerçek yüzünü daha da açığa çıkartalım.

Yedinci İslam Ülkeleri Konferansı İstanbul'da toplandı

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN BİRLİĞİ GELİŞİYOR

Yedinci İslâm Ülkeleri Dışişleri Bakanları Konferansı, 12 Mayıs 1976 günü Istanbul'da çalışmalarına başladı. Bu konferansın niteliğini tâyin eden esas unsur, Konferansın, Üçüncü Dünya Ülkelerinin iktisadî ve siyasî bağımsızlık mücadelelerinin bir ifadesi, Üçüncü Dünyanın gelişen birliğinin bir parçası olmasıdır. İslâm Konferansına katılan ülkelerin tümü, Asya ve Afrika ülkeleridir. Lenin, emperyalizm çağının temel özelliklerinden birinin, dünyanın bir avuç tekelci kapitalist ülke ile büyük bir yoksul ülkeler çoğunluğu arasında gitgide daha fazla iki kutba bölünmesi olduğunu göstermişti. İslâm Konferansını oluşturan ülkelerin hepsi işte bu yoksul ülkeler arasında, pazarları emperyalist mallar tarafından istilâ edilen, yerli sanayileri söndürülmek istenen, hammadde kaynakları ve diğer doğal kaynakları talan edilen, emekçi halkının alınteri gene emperyalistlerce sömürülen mazlum milletler arasında yer almaktadırlar. Dünyanın belli başlı hammadde üretici ve ihracatçıları, bu ülkeler arasındadır; Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütünün (OPEC) 12 üyesinden Venezüela dışında kalan hepsi, İslâm Konferansına katılmaktadırlar; dünyanın en stratejik su yollarından büyük bir kısmı (Istanbul ve Çanakkale Boğazları, Cebelitarık, Malaka Boğazı, Süveyş ve Kızıl Deniz, Basra Körfezinden bütün dünyaya dağılan petrol tankeri rotaları) gene İslâm ülkelerinin denetimi altında bulunmaktadır.

İslâm ülkeleri, eski ve yeni sömürgeciliğe, emperyalizme ve özellikle süper devletlerin hegemonyacılığına karşı kendilerini aynı saflarda toplayan bu objektif çıkarların bilincinde olduklarını, 1969'dan bu yana birliklerini gitgide güçlendirerek ve Üçüncü Dünyanın mücadelesinde çok önemli bir rol oynayarak ortaya koymuşlardır. Rabat'ta yapılan ilk konferanstan bu yana, İslâm ülkeleri aralarındaki ayrılıkları gitgide ikinci plana düşürmeyi, ortak çıkarlarını ve ortak özelliklerini esas almayı başarmışlardır. Özellikle Orta Doğuda İsrail saldırganlarının ve onları destekleyen ABD emperyalistlerinin tecrit edilmesinde İslâm ülkeleri, Birleşmiş Milletler içinde ve dışında çok önemli bir rol oynamışlardır. Nitekim Siyonizmin ırkçılık sayılması yolundaki son Birleşmiş Milletler Genel Kurulu kararı da, İslâm Konferansına üye ülkelerle diğer Üçüncü Dünya ülkelerinin dayanışması sayesinde alınmıştır. Öte yandan, üye ülkelerin büyük çoğunluğunun yer aldığı Afrika kıtasına ilişkin meselelerde İslâm Konfaransının aldığı tavır da, genellikle olumlu olmuştur. İslâm ülkeleri Angola ve Mozambik'te Portekiz, Batı Sahrasında İspanyol, Cibuti'de Fransız sömürgeciliğine karşı gelişen kurtuluş mücadelelerini ve örgütlerini desteklemişler, aynı zamanda çoğunluğu oluşturdukları Bloksuz Ülkeler grubunun mücadelesinde de ön saflarda yer almışlardır.

Bütün bunlar, "ilericilik-gericilik" yargılarını dinî görüntülere göre oluşturan sahte Batıcılık ya da gardrop Atatürkçülüğü ideolojisinden hareketle İslâm Konferansının olumsuz yönlerini abartma ve Türkiye'nin bu konferansta aktif bir rol oynamasını önleme çabalarının ne kadar geçersiz olduğunu gözler önüne sermektedir. İslâmî temeller, bu konferansın hâkim yönü değil, kaçınılmaz olarak gitgide geride kalan ve zamanla çökmeye mahkûm olan yönüdür. Çağımızda temel çelişmelerin keskinleşmesi ve Üçüncü Dünyanın yükselmesi öylesine karşı durulmaz bir olgudur ki, bugün yalnız halklar değil, şu veya bu ölçüde krallar, prensler ve şeyhler de emperyalizme karşı çıkıyorlar. *Çıkmasınlar mı?* Bunu istemek, ezilen ülkelerin ve milletlerin cephesini daraltmak, emperyalizmin cephesini ise genişletmek demektir. Lenin ve Stalin'in İslâm ülkelerinin ve diğer Doğu milletlerinin mücadelesine verdikleri büyük önem, lâiklik ilkesini yurdumuza getiren Mustafa Kemal'in mazlum İslâm dünyasının mücadelesini coşkuyla selâmlaması, bütün yurtseverlere bu konuda örnek olmalıdır. Üçüncü Dünya ülkelerinin birliği dâvâsının gerçek sahibi halklardır ve öncelikle işçi sınıfıdır, çünkü emperyalist sömürü ve tahakküm zincirlerinin, ezilen ülkelerin birleşmesi yoluyla zayıflatılması, her şeyden önce bu zincirleri devrim yoluyla kıracak olanların yararınadır. Bu nedenle biz, Türkiye'nin bu konferansa katılmasını, Yedinci İslâm Konferansının Istanbul'da yapılmasına önayak olmasını, İslâm ülkeleri topluluğunda eskisinden çok daha aktif bir rol oynamaya başlamasını olumlu buluyoruz. Bu gelişmenin ilk somut ürünleri olan, Filistin Kurtuluş Örgütünü tanımak ve O'nun yurdumuzda bir büro açmasına izin vermek şeklindeki adımlar, bu yargımızın doğruluğunun, daha şimdiden bütün kardeş Orta Doğu halklarını sevindiren kanıtlarını meydana getirmektedir.

Öte yandan, MC hükümetinin bu konferansta *işgalci Kıbrıs siyaseti için destek toplamaya çalışması,* iktidarın İslâm Konferansına ilişkin tutumunu esas gerici, ikiyüzlü, bozguncu yönüdür. İslâm Konferansının olumlu olan özüne karşı çıkanlar ise, MC iktidarının bu gerici siyaseti karşısında susmakta veya onu desteklemektedirler.

Şu tutarsızlığa bakın: Demirel, Konferansın ilk günü yaptığı konuşmada şöyle diyor: *"Türkiye, barışa yardımcı olacak her girişimi memnunlukla karşılamakta, sorunların barışçı yöntemlerle çözülmesini arzulamaktadır. Ulusların kendi kaderlerini tâyin etme, maddî ve manevî değerlerine sahip olma hakkına saygı gösterilmedikçe.. barışın gerçekleşemeyeceği de açıktır."* (Milliyet, 13 Mayıs 1976)

Peki, kendi kaderini tâyin hakkı herkes için geçerli, ama sadece Kıbrıs halkına tanınmaması gereken bir hak mıdır? Türkiye'nin Kıbrıs müdahalesi ve Adadaki askerî varlığını hâlâ sürdürüyor olması, hangi mantıkla barışçı bir yöntem sayılmaktadır? İhsan Sabri Çağlayangil, gene Konferansın ilk günü yaptığı konuşmada şöyle diyor: *"Türkiye, kuvvet yolu ile toprak kazanılmasına ya da siyasî avantaj sağlanmasına.... başından beri karşı çıkmıştır."* (Milliyet, 13 Mayıs 1976) Peki, Türkiye'nin Kıbrıs'ın yarısını işgal etmesi, bu topraklar üzerinde Denktaş'a bir "Kıbrıs Türk Federe Devleti" kurdurtması, Ege Denizinde Yunanistan'a karşı sürekli kuvvet gösterisinde bulunması haklı tutumlar mı olmaktadır? Bu soruları sormasını, bizim kadar konferansa katılan bütün İslâm ülkelerinin temsilcileri de biliyorlar. Bildikleri içindir ki Türkiye, Kıbrıs siyaseti konusunda şimdiye kadar İslâm dünyasından hiç bir destek sağlayamamıştır. Aynı nedenledir ki, 1975 yılı içinde Lima'da toplanan Bloksuz Ülkeler Konferansında, "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin kurulması, İslâm ülkelerinin de oylarıyla resmen kınanmıştır. Gene aynı nedenle, 1975 Kasımında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, Bloksuzlar Grubu tarafından hazırlanan Kıbrıs karar tasarısını, Türkiye'nin tek aleyhte oyuna karşı 117 lehte oyla kabul etmiştir. Bu satırların yazıldığı sırada Konferansın henüz sonuçlanmamış olmasına rağmen, İslâm ülkelerinin geçmişte Kıbrıs konusunda almış oldukları bu açık ve haklı tavırlar, "Kıbrıs Türk Federe Devleti" nin İslâm Konferansı tarafından tanınması ihtimali olmadığını göstermektedir.

MC hükümetinin kendi Kıbrıs siyasetini ve işgal yoluyla yaratılmış bulunan "Kıbrıs Türk Federe Devleti" nin varlığını İslâm Konferansına kabul ettirmeye çalışması, İslâm ülkelerinin ve bütün Üçüncü Dünyanın birliğini zedeleyen bir tutumdur. Birinci olarak, herhangi bir ülkenin işçilerine müdahalenin konferansça onaylanması, her an süper devletlerin baskı ve müdahaleleriyle karşı karşıya bulunan Üçüncü Dünyanın menfaatlerine taban tabana zıt bir hareket olacaktır.

İkinci olarak, Kıbrıs gibi zaten süper devletlerin bulanık suda balık avlamalarına olanak sağlamış bulunan bir konu etrafındaki anlaşmazlıkların bir de İslâm Konferansına bulaştırılması, Üçüncü Dünyayı bölmek uğrunda hiç bir çabayı esirgemeyen iki süper devletin ve özellikle sosyal-emperyalistlerin arayıp da bulamadıkları bir fırsat olacaktır. Angola yüzünden Afrika Birliği Örgütünün ne hale getirildiğine bütün dünya tanıktır. Türkiye hakim sınıflarının dar menfaatleri yüzünden İslâm Konferansının da benzeri bir çıkmaza sürüklenmesine, bütün yurtseverler, kesinlikle karşı çıkmalıdır.

Türkiye, Üçüncü Dünya ile daha sıkı bir şekilde birleşmeyi gerçekten arzuluyorsa, Kıbrıs'ın işgali ve taksimi gibi haksız bir dâvâya bu konferansı âlet etme çabalarını bir yana bırakmalı, "ülkelerin bağımsızlığı" ve "ulusların kendi kaderlerini tâyin hakkı" gibi ilkeleri ilkönce kendisi Kıbrıs'a uygulamalıdır.

İSLAM KONFERANSLARININ TARİHÇESİ

42 ülke ve 6 uluslararası kuruluşun katılmasıyla 12 Mayıs 1976 günü Istanbul'da çalışmalarına başlayan İslâm Konferansı, 1969'dan bu yana İslâm ülkelerinin onuncu önemli toplantısıdır. Bu toplantılardan üçü zirve konferansı olarak düzenlenmiştir. Şimdiki toplantı ise, Yedinci Dışişleri Bakanları Toplantısı niteliğini taşımaktadır.

Birinci İslâm Ülkeleri Zirve Konferansı, 22-25 Eylül 1969'da Fas'ın başkenti Rabat'ta yapıldı.- 24 ülkenin katıldığı bu konferansta, esas olarak şu noktalarda birlik sağlandı: 1) İsrail'in savaş yoluyla işgal etmiş olduğu Arap topraklarından çekilmesini sağlamak için mücadele edilmesi. 2) İsrail tarafından gaspedilmiş olan haklarının ve topraklarının Filistinlilere geri verilmesi için bütün çabaların birleştirilmesi. 3) İsrail'in uymadığı Birleşmiş Milletler Genel Kurulu kararlarının yerine getirilmesi için İslâm devletlerinin Birleşmiş Milletlerde ağırlıklarını koymaları. Bu durum, Filistin ve Arap halklarının haklı dâvâsının desteklenmesinin başından beri İslâm Konferanslarının gündeminde ne kadar önemli bir yer tuttuğunu çarpıcı bir şekilde göstermektedir. İslâm Konferansı, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu bazı devletlerin bu konudaki geri tavırlarına rağmen, daha sonraki toplantılarında da bu yolda ilerlemeye devam etmiştir. Özellikle 22-24 Şubat 1974'te Pakistanın Lahor şehrinde toplanan Altıncı Konferansta Israil'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesi ana mesele olarak ele alınmış ve 38 ülkenin katıldığı bu toplantı, Filistin Kurtuluş Örgütünün (FKÖ) Filistin halkının tek temsilcisi olarak tanınmasına karar vermiştir.

29 Şubat - 4 Mart 1972 tarihleri arasında Suudî Arabistan'ın Cidde şehrinde toplanan Dördüncü İslâm Konferansı da İslâm ülkelerinin birlik ve mücadelesinin gelişmesi içinde çok önemli bir yere sahiptir. Bu Konferansta kabul edilen "Konferans Yasası"nın belli başlı maddeleri arasında, "ırk ayırımını bertaraf etmek ve sömürgeciliğin her şeklini ortadan kaldırmak için çaba göstermek", "Filistin halkının mücadelesine yapılan desteği koordine etmek, haklarını tekrar kazanmaları ve topraklarını kurtarmaları için Filistin halkına yardım etmek", "bütün müslüman devletlerin millî vakar, bağımsızlık ve haklarını korumak amacıyla onların mücadelesini güçlendirmek" gibi hükümler yer almaktadır. Başlı başına bu Yasanın içeriği, İslâm Ülkeleri Konferansının, özünde Üçüncü Dünya ülkelerinin emperyalizme ve hegemonyacılığa karşı bir birliği olduğunu ortaya koymaktadır.

9-15 Temmuz 1975'te Cidde'de 40 ülkenin katılmasıyla toplanan Konferanstan sonra ise Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, İslâm Konferansına bir teşkilât olarak "daimi gözlemci" statüsü vermeyi kabul etmiştir.

"YUMUŞAMA" ve "BARIŞ" SAHTEKARLIKLARININ ALTINDA YATAN

1 Mayıs 1976 tarihli Günaydın gazetesinde yer alan bir habere göre, Doğu Alman Savunma Bakanı General Hoffmann, Doğu Alman ordusunun 20. kuruluş yıldönümünde yaptığı bir konuşmada, atom savaşının "sınıf mücadelesinin devamı" ve "sosyalizm için haklı" olduğunu ileri sürmüş, böyle bir savaşın "emperyalizmle nihaî hesaplaşma" olacağını söylemiştir. "Atom savaşının sınıf mücadelesinin devamı olmadığı, aksine dünyanın batışı demek olduğu şeklindeki görüşlere katılmıyoruz" diyen General Hoffmann, bir savaş halinde kapitalist ülkelerdeki halkların çekeceği acıya rağmen Doğu Blokunun "çabuk ve yok edici" bir şekilde hareket edeceğini belirtmekten çekinmemiştir. Hoffmann bu görüşlerini desteklemek için "tarihte sosyalist devrimin, toplar konuşmadan zafere ulaştığını gösteren tek bir örnek yoktur" demiştir.

Bu sözler, revizyonistlerin "geri dönülmez yumuşama" süreci hakkındaki olanca sahtekârlıklarının içyüzünü gözler önüne sermektedir.

Aynı zamanda bu sözler, sosyal-emperyalizmin tabiatı ve bugünkü gelişme düzeyi konusunda çok önemli bazı gerçekleri de ortaya koymakta, bu yüzden ciddî bir uyarı niteliğini taşımaktadır.

Sovyetler Birliği'nde ve diğer Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonizmin henüz yeni iktidara geldiği ve kapitalizmi geri getirmeye giriştiği 1956-1963 döneminde, Amerikan emperyalizminin gerileyişi de henüz belirgin bir hal almamıştı. ABD ile Sovyetler Birliği arasındaki kuvvet dengesinde ABD ağır basıyor, Sovyetler Birliği ise emperyalist sızma, sömürü ve tahakküm ilişkilerini henüz dünya çapında yaymamış bulunuyordu. Bu dönemde Sovyet revizyonizminin esas siyaseti, ABD emperyalizmi karşısında teslimiyetçilik ve "barışçı geçiş" teorilerini yaymaktı. Sovyet revizyonistleri bu dönemde herhangi bir bölgesel savaşın derhal bir dünya savaşına dönüşebileceğini ve bunun büyük bir felaket olacağını söyleyerek halkları korkutmaya çabalıyorlardı. Sovyet revizyonistleri gene bu nedenle, emperyalizmin de, atom bombasının da kağıttan birer kaplan olduğunu, halkların savaşmaya ve zafer kazanmaya cesaret etmeleri gerektiğini söyleyen Mao Zedung'a "savaş tahrikçisi" iftirasında bulunuyorlardı.

1960'ların ortalarından ve özellikle 1968'de Çekoslovakya'nın işgalinden sonra, Sovyet revizyonistlerinin siyaseti giderek değişti. Bu değişikliğin temelinde yatan, ABD emperyalizminin gerilemesi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin giderek güçlenip ilkönce denge, sonra da üstünlük sağlama noktasına gelmesidir. Bu gelişmeye bağlı olarak Sovyet yöneticileri gitgide saldırganlaşıyor, ABD emperyalizminin nüfuz alanlarına ve dünyanın diğer bölgelerine sızma çabalarını yoğunlaştırıyorlar, aynı zamanda nüfuz alanlarının yeniden paylaşımının barış içinde gerçekleşmesinin *imkânsız* olduğunu bildiklerinden, vargüçleriyle yeni bir dünya savaşına hazırlanıyorlar. Onlar, emperyalist emellerini gizlemek için ABD ile aralarındaki hegemonya çatışmasını "sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki mücadele" ve "sosyalist devrim" demagojileriyle maskelemeye çalışıyorlar. Aynı zamanda dünya halklarını aldatmak ve uyutmak için, "yumuşama" ve "barış" sözcüklerini ağızlarından düşürmüyorlar. Eskiden Leninist devrim ve devrimci şiddet teorilerini açıkça reddedenler, şimdi bu teorileri çarpıtarak kendi saldırgan savaş hazırlıklarının hizmetine koşmak istiyorlar. Bununla beraber, bu sefer kendi savaş hazırlıklarını gizlemek amacıyla Çin Halk Cumhuriyeti'ne ve "Maocu" dedikleri Marksist-Leninistlere gene "savaş kışkırtıcısı" yaftasını asmaktan da çekinmiyorlar!

Bugünün revizyonizmi işte budur: "Pasifizm" değil, son derece saldırgan bir emperyalizm! Vargücüyle dünya savaşına hazırlandığı bir dönemi "yumuşama süreci" diye adlandıran ikiyüzlü bir canavar! Emperyalist rakibinin nüfuz alanlarını silâh zoruyla ele geçirmeye "sosyalist devrim" adını veren yeni bir çarlık düzeni! Angola'da giriştiği işgal harekâtının zafer sarhoşluğu içinde, silahlarını şakırdatarak çalım satan gerçek savaş tahrikçisi!

Ülkemizdeki işbirlikçileri aracılığıyla "silahsızlanma" yaygaraları kopartarak millî savunmamızı baltalamak isteyen, aynı zamanda Türkiye'ye bir "saldırmazlık paktı" imzalatmak isteyen Sovyet sosyal-emperyalizminin gerçek yüzü işte budur.

Ama Yeni Çarları ve uşaklarını, eski çarlar ve Hitler'in akıbetinden atom bombaları da kurtaramayacaktır.

ORTA DOĞU'DAN KISA HABERLER

Orta Doğu ile ilgili Cenevre Konferansını başlatmak üzere geçenlerde Sovyetler Birliği'nin yaptığı öneri, Amerika Birleşik Devletleri tarafından reddedilmiştir. Bilindiği gibi, Sovyetler Birliği, Orta Doğu sorununa doğrudan müdahale edebilmek için, gayri meşru İsrail devletinin tanınmasının ifadesi olan Cenevre Konferansını sık sık ileri sürmektedir.

Geçenlerde 1 Mayıs için Çin'i ziyaret eden Filistin Kurtuluş Örgütü Siyasî Bürosu başkanı Faruk Kaddumi şerefine verilen ziyafette Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Çiao Kuan-Hua, İsrail'in gittikçe daha fazla tecrite gittiğini belirtmiş ve Çin halkının her zaman Arap halklarıyla omuz omuza savaşacağını söylemiştir.

Filistin halkının ve Arap halklarının topraklarını istila ederek gayri meşru varlığını sürdürmeye çalışan İsrail ırkçıları, gittikçe tecrit olmaktadırlar. Geçenlerde, Tel-Aviv'i ziyaret eden Dünya Yahudi Kongresi Başkanı Nahum Goldman da bu konuda İsrail yetkililerini uyarmıştır. Batı Alman Haber Ajansı DPA'nın bildirdiğine göre Goldman, Amerika'nın da Orta Doğudaki mevcut durumu daha fazla hoşgöremiyeceğini bu yüzden İsrail'in kendiliğinden işgal edilmiş topraklardan çekilmesi gerektiğini söylemiş ve İsrail'in neredeyse tamamen tecrit olduğunu belirtmiştir.

Geçenlerde Brüksel'de toplanan Batı Avrupa Dışişleri bakanları, Avrupa Topluluğunun, Arapların özellikle Orta Doğu ve Filistin sorunlarıyla ilgili taleplerini desteklediğini belirtmişlerdir.

Birleşmiş Milletler Dördüncü Ticaret ve Kalkınma Konferansı başladı

Birleşmiş Milletler Dördüncü Ticaret ve Kalkınma Konferansı (UNCTAD) 5 Mayısta Kenya'nın başkenti Nairobi'de başladı. 153 ülkenin temsil edildiği konferansta, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan Üçüncü Dünya ülkeleri, sanayileşmiş, zengin uluslar lehine işleyen uluslararası iktisadî düzeni değiştirmek ve yeni bir iktisadî düzen kurmak için mücadele ediyorlar. Üçüncü Dünya ülkelerinin bu konferansta ileri sürdükleri talepler esas olarak, dünya hammadde ticaretinin düzenlenmesi, hammaddelerin uluslararası tekellerin elinden kurtarılması, dünya pazarını dengede tutmak için, uluslararası hammadde stoklarının oluşturulması, hammadde fiyatlarındaki artışın doğrudan doğruya mamul maddelerdeki fiyat artışına bağlanması, dünya para ve kredi düzeninin yeniden ayarlanması ve Üçüncü Dünyanın borçlarının ertelenmesidir.

Bu konferansta Üçüncü Dünya ülkelerinin temsilcileri zengin ülkelerle yoksul ülkeler arasında gittikçe artan dengesizliğe karşı çıkmaktadırlar. Şu andaki mevcut duruma göre, dünya nüfusunun yüzde 30'unu meydana getiren Batı Avrupa, Kuzey Amerika, Avustralya ve Japonya, dünya üretiminin yüzde 82'sini ve dünya ihracatının yüzde 91'ini elinde bulundurmaktadır ve bu durum gün geçtikçe Üçüncü Dünyanın aleyhine bozulmaktadır. Birleşmiş Milletler istatistiklerine göre, 1974/75 Nisan ayı fiyat karşılaştırmalarında, Üçüncü Dünya ülkelerinin hammaddelerinin, mamul maddelere oranla fiyatlarındaki düşüş, petrol hariç, yüzde 56'dır. Sovyet sosyal-emperyalistleri de, bu fiyat artışları sayesinde 1974 yılında Üçüncü Dünya ile yaptıkları ticaretten 1,4 milyar dolar daha fazla kazanmışlardır.

Konferansta bir konuşma yapan Türkiye Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, bütün ülkeleri ekonomik alanda belirgin uçurumları kapatmaya çağırmış ve Mustafa Kemal'den şu sözleri aktarmıştır:

"Gökyüzünde doğan güneşi gördüğüm gibi, bağımsızlık savaşı veren ülkelerin de onun gibi yükseleceğine inanıyorum. Birçok dost ve kardeş ülke verdikleri bağımsızlık savaşı ardından iyi niyetli kalkınma mücadelesini sürdürecek, önlerine çıkan tüm engellere rağmen, başaracaktır da. Sömürü, sömürgecilik ve emperyalizm, yeryüzünden silinecektir."

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim Konferansta yaptığı konuşmada, Üçüncü Dünya ülkelerini, genişlemek isteyen güçlerin yardımları konusunda uyarmış ve bu yardımlara bel bağlamamalarını söylemiştir. Amerikan Dışişleri Bakanı Kissinger'in zengin ülkelerin çıkarlarını korumak amacıyla, Üçüncü Dünya ülkelerinin talepleriyle uzlaşmaya çalışan önerileri ise Üçüncü Dünya ülkelerinin temsilcileri tarafından eleştirilmektedir.

Devrimci Kamboçya hakkındaki yalanlar çöküyor

Emperyalist ve sosyal-emperyalist propaganda, Kamboçya halkının kendi gücüne dayanarak ilerlemesini karalamak için her gün çeşitli yalanlar yayıyor. Geçenlerde, İngiltere'de çıkan Guardian gazetesi, bu tür haberlerin gerçek yüzünü ortaya koyan bir yazı yayınladı. Yazıda şöyle denmektedir:

"Kamboçya'da bir hafta kadar gözaltında tutulan bir Japon gazetecisi Bangkok'ta dün bir açıklama yapmış ve Kamboçya'da kaldığı süre içinde karşılaştığı insanların hepsinin sağlık ve beslenme durumlarının gayet yerinde olduğunu söylemiştir. Japon gazetecisi, Batı basınında Kamboçya'daki yaşamın karanlık gösterildiğini, yüksa gerçek durumun böyle olmadığını belirtmiştir.

"Mabuchi, Kamboçya'da, geçen yıl Amerikanın desteklediği yönetimin devrilmesi ve Kızıl Khmer birliklerinin muzaffer olmasından bu yana ülkeye giren ilk komünist olmayan gazetecidir.

"31 yaşındaki Mabuchi, Bangkok gazetelerinde kendisi hakkında yazılan yazıların doğru olmadığını söylemiştir. Bangkok'taki gazeteler, Mabuchi'nin Kamboçya'ya gizlice girmek isterken yakalandığını ve Kızıl Khmer askerleri tarafından dövüldüğünü ve işkenceye uğradığını yazmışlardı. Mabuchi 'Beni kimse dövmedi, bana kimse işkence yapmadı. Kamboçyalı görevliler bana çok iyi davrandılar. Bana kendi yedikleri yemeklerden verdiler. Sanıyorum ki gözaltında kaldığım süre içinde kilo da almış bulunuyorum. Bir asker bana herkesin çalışmakta olduğunu ve açlığın söz konusu olamayacağını söyledi.' Bu sözler, Mabuchi'nin kendi gözlemlerine de uymakta idi." (Ayrıntılı Haber, 5 Mayıs 1976)

MİLİTAN GENÇLİK Dergisinin Sahibi Mehmet Budak ile Konuşma

"Gençlik mücadelesi iki süper devleti ve işbirlikçilerini hedef almalı"

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN BİRLİĞİNİN SAĞLANMASI VE GENÇLİĞİN TEK KİTLE ÖRGÜTÜNÜN KURULMASI YOLUNDAKİ ÇALIŞMALARIN YOĞUNLAŞTIĞINI ÖĞRENDİĞİMİZ ŞU GÜNLERDE, DERGİMİZ, GENÇLİK İÇİNDE MÜCADELE EDEN ÇEŞİTLİ AKIMLARIN BU KONUDAKİ GÖRÜŞLERİNİ OKUYUCULARINA TANITMAK İÇİN BİR DİZİ RÖPORTAJ TERTİPLEMİŞ BULUNMAKTADIR.

ŞİMDİYE KADAR SORULARIMIZI YÖNELTTİĞİMİZ DERGİ, ÖRGÜT VE YÖNETİCİLERDEN İYÖKD YÖNETİMİ, BU KONUDAKİ GÖRÜŞLERİNİ DAHA ÖNCE YAYINLADIKLARI BROŞÜRLERDE AÇIKLAMIŞ BULUNDUKLARINI VE BU NEDENLE AYRI BİR CEVABI GEREKSİZ GÖRDÜKLERİNİ SÖYLEMİŞLER, GSB YÖNETİMİ İSE SORULARIMIZA CEVAP VERMEYECEKLERİNİ BİLDİRMİŞLERDİR.

İLK OLARAK, MİLİTAN GENÇLİK DERGİSİNİN SAHİBİ VE İYÖKD ESKİ İKİNCİ BAŞKANI MEHMET BUDAK'IN SORULARIMIZA VERDİĞİ CEVABI OKUYUCULARIMIZA SUNUYORUZ.

SORU: Gençliğin tek kitle örgütünün kurulması sorununu nasıl değerlendiriyorsunuz?

CEVAP: Bu soruyu cevaplandırmadan önce kısaca dünyadaki ve ülkemizdeki siyasî durumu ve bu siyasî durumun gençlik hareketine yüklediği görevleri kavramak gerekir.

Revizyonistlerin iddia ettiği gibi dünyada bugün "uyum", "yumuşama" yok. Emperyalist ve revizyonist ülkeler, özellikle iki süper devlet, bugün büyük bir iktisadî ve siyasî buhran yaşıyor. İki süper devletin var olan iktisadî ve siyasî buhrandan kurtulmak, pazar alanlarını ele geçirmek ve birbirlerinin etki alanlarına sızmak için verdikleri mücadele giderek yoğunlaşıyor. İki süper devlet arasında giderek yoğunlaşan dünya üzerinde hegemonya kurma mücadelesi, yeni bir dünya savaşının şartlarını hazırlıyor. Öte yandan milletlerin kurtuluş, ülkelerin bağımsızlık ve halkların devrim mücadelesi her geçen gün daha fazla yükseliyor. Özetle bugün dünyada hem savaş etkenleri hem de devrim etkenleri artıyor.

İki süper devletin, var olan iktisadî ve siyasî buhranı toplumumuza da taşırması, Türkiye'de gericiliğin giderek artmasına yol açmaktadır. Büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları iktisadî buhranın yükünü emekçi sınıflara yüklüyorlar. Bu durum, halkın durumunu dayanılmaz hale getiriyor. Hakim gerici sınıflar, iki milliyetten halkımız üzerindeki baskı ve terörü her geçen gün artırıyor. Dünyadaki gelişmelere bağlı olarak birçok ülkede faşist ve sosyal-faşist diktatörlükler yükseliyor. Türkiye'de de, halkın muhalefeti sonucu 1973'lerde geri mevzilere çekilen faşist güçler, bu dönemden sonra CHP'nin geçmişe sünger çekme politikası ve de revizyonistlerin "provokasyon" teorileri yüzünden faşist güçlerin üzerine gidilmemesi, faşistlerin tekrar güçlerini toparlayarak halka açık savaş açma imkanlarını yarattı. Bugün iktidarlarını giderek sağlamlaştıran ve de örgütlü olan faşist güçler Türkiye çapında bir terör ve cinayet kampanyasını başlatmışlardır. Yurtseverlerin öldürülmediği veya yaralanmadığı tek bir gün yaşanmıyor.

Ancak Türkiye'de esas olarak yükselen faşist diktatörlük değildir. Esas olarak yükselen halkın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesidir. "Devrim, karşı-devrimi doğurarak yükselir." Faşizmin ülkede yükselmesini bugün böyle kavramak gerekir. Kitleler faşist terör ve katliamlara karşı direniyor. Demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele ediyor. Kitlelerin mücadelesi ekonomik ve günlük talepler sınırını çok aşmıştır. Kitleler siyasî mücadele içine kendi tecrübeleriyle girmişlerdir. Halkın mücadelesi yükselip yaygınlaşmasına rağmen kitleler örgütsüz ve siyasî merkezî önderlikten yoksundur. Bu durum faşist diktatörlüğün işini kolaylaştırmakta ve halka daha rahat saldırma imkanını vermektedir.

Halkın mücadelesinin bir parçası olan devrimci gençliğin mücadelesi de 1973'den bu yana yükselerek muazzam bir yaygınlık kazandı. Eskiden, daha çok üniversite gençliği içinde sınırlı olan gençlik hareketi, bu sınırı aşarak bütün orta öğrenim kurumlarını sardı. Türkiye'nin dört bir yanında lise ve ortaokul öğrencileri faşist diktatörlüğün terör ve cinayetlerine karşı çıkıyor, direnişe geçiyor. Ancak muazzam büyüklükteki gençlik hareketleriyle gençliğin örgütlenmesi arasında büyük zıtlık var. Devrimci gençlik bugün merkezî bir örgütlenmeden yoksundur. Gençlik hareketine esas olarak kendiliğindencilik damgasını vurmaktadır. Öte yandan devrimci gençlik grupları arasında -son dönemde olumlu adımlar atılmakla beraber- gerçek anlamda bir birlik gerçekleşmiş değil. Bu durum faşist diktatörlüğün ve işbirlikçi revizyonistlerin işini kolaylaştırmakta ve de gençliğin, proletaryanın Demokratik Halk Devrimi hedefine yönelik mücadelesinde, kendine düşen görevleri yerine getirmesine engel olmaktadır.

Faşist diktatörlüğün gençliğe azgınca saldırdığı ve her gün yeni yeni cinayetler işlediği günümüzde, faşist diktatörlüğe geniş kitle örgütlü mücadelesiyle karşı konabileceği gün gibi açıktır. Ayrıca emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşizme karşı devrimci gençlik gruplarının birliği bugün daha fazla önem kazanmaktadır.

Tek kitle örgütünün kurulması,

a) Devrimci gençlik grupları arasında birliği gerçekleştireceği için

b) Geniş kitleleri emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı birleştireceği için,

c) Örgütlü gençlik kitlelerinin mücadelesi, proletaryanın ve halkın demokratik halk devrimi mücadelesini ilerleteceği için,

d) İki süper devlet arasında yoğunlaşan rekabet mücadelesinin yeni bir dünya savaşı şartlarını hazırladığı günümüzde gençliğin ancak merkezî bir örgütlenme ve önderlikle savaşa karşı görevlerini yerine getirebileceği için tek kitle örgütü hayati bir önem kazanmaktadır.

SORU: Tek gençlik örgütünün kurulması için bundan sonra ne gibi adımlar atılabilir?

CEVAP: Bugün atılması gereken adımları açıklamadan önce şimdiye kadar atılan adımları kısaca özetlemek gerekiyor.

Bundan bir yıl önce Istanbul'da devrimci gençilğin örgütlenmesi grup örgütlenmesi niteliğindeydi. Gençlik içinde dört ayrı örgütlenme vardı. İYÖKD DGB, DGD, GSB. Daha sonra İGD adında yeni bir sosyal-faşist örgütlenme oluşturuldu. İYÖKD dışında diğer bütün örgütlenmeler kitle örgütü niteliğinde değildi ve yanlış bir anlayışın neticesinde oluşturulmuşlardı.

Geniş gençlik kitlelerine dayanan İYÖKD ise, hem faşizmin saldırısı, hemde yanlış bir ideolojik-politik çizgi izlemesi ve gençlîğin önderliğini üstlenecek disiplinli, kollektif çalışan militan bir örgütlenmeden yoksun olması gibi nedenlerden dolayı giderek gençlik kitlelerinden koptu.

Devrimci gençlik hareketine karşı sorumlu olan bizler, o şartlar altında devrimci gençlik hareketinin birliğinin hayatî bir önem taşıdığını ve o günkü şartlar altında birliğin, herhangi bir grup etrafında toparlanmakla sağlanamayacağını ve devrimci gençlik grupları arasında bir ittifakın gerekli olduğunu kavradık. Ve "tek kitle örgütü" şiarını attık. Bunun için de "grup" niteliğindeki örgütlerin kapatılmasını ve geniş kitlelere dayanan merkezî bir örgütlenmenin oluşturulması gerektiğini savunduk. Sadece bununla da kalmadık. Emperyalizme, faşizme ve revizyonizme karşı devrimci gençlik grupları arasında ittifakı gerçekleştiren şiarlar da attık.

Bu şiarlar gençlik kitlelerinin somut isteklerini dile getirdiği için kitlelerce ve devrimci gençlik gruplarının kadrolarınca benimsendi. Revizyonistler böyle bir platform içine girmeye cesaret edemediler. O zaman beraber çalıştığımız bazı İYÖKD yöneticileri, devrimci gençlik gruplarının örgüt içinde ittifakını sağlayan ve doğal önderlerin temsilini gerçekleştiren "temsili seçim sistemine" var güçleriyle saldırdılar. Ancak tek kitle örgütü şiarı geniş kitlelerce benimsenince İYÖKD yönetimi de tek kitle örgütünden yana görünmek zorunda kaldı. Varılan anlaşmaya göre en kısa zamanda okullarda delege seçimi yapılacak ve delegeler bir üst forumda dernek yönetimini seçerek derneği kuracaklardı. Bu anlaşmadan sonra her grup programını açıklıyarak seçime katıldı. İYÖKD yöneticileri okullarda seçimin yapılmasına karşı çıktı. Geniş kitlelerin seçime katılmasını böylece engellediler. Onlar seçim yapılabilen okullarda muhalefetin güçlü olduğunu, eğer okullarda seçim olursa "ilgisiz" kişilerin katılacağını ve dolayısıyla muhalefetin fazla delege çıkaracaklarını söylediler. Devrimciler bu görüşü mahkum ettiler. Bu görüşün kitleleri hor gören komplocu bir anlayıştan kaynaklandığını, derneğin geniş kitlelere dayanması gerektiğini, bu nedenle geniş kitlelerin seçime katılabileceği şartları yaratmak gerektiğini söylediler.

Ancak İYÖKD yönetimi darbeci anlayışından vazgeçmedi. İYÖKD yönetimi seçimleri kaybedeceğini anlıyor ve ayrılmak için bahane arıyordu. Devrimciler İYÖKD yönetiminin ayrı bir dernek kurmaması için onlara okullarda seçimin yapılmaması konusunda taviz verdiler. Her geçen gün giderek işbirlikçi revizyonistlere yaklaşan İYÖKD yönetimi tek kitle örgütüne giden yolda yeni bir engel daha çıkardılar. "Siz anti-sovyetik sloganlar atarsanız sizinle aynı örgüt içinde olamayız" diyerek, İTÜ seçimlerine katılmadılar. Son günlerde, gizli kapaklı yeni bir dernek kurdular. Ayrı dernek kurmaları, tek kitle örgütü konusunda yapılan anlaşmayı yırttıklarını ve bu ayrı örgüt kurma çalışmalarını kitlelerden gizli sürdürmeleri ise, onların komplocu ve kitleleri hor gören anlayışını açıkça göstermektedir. Gençliğin birliğinden yana olan bütün arkadaşlar İYÖKD revizyonistlerinin bu tutumunu her yerde teşhir etmelidir.

Bugün İYÖKD yönetiminin vardığı yer, modern revizyonizmin batağıdır. Geniş öğrenci kitleleri tek kitle örgütü konusunda kimin samimi olup olmadığını kendi pratik tecrübeleriyle gördüler. Ve tek kitle örgütünü sabırla bekliyorlar. Bunun hâlâ gerçekleşmemiş olması faşistlere ve revizyonistlere bir hayli tırmanma imkanını veriyor gençlik içinde. Bugün yapılması gereken şey, en kısa zamanda delege seçimlerini bitirmek ve hemen üst foruma giderek derneği oluşturmaktır.

Istanbul'da derneğin kurulması Türkiye çapında merkezileşmenin ilk adımı sayılabilir. Bu dernek diğer illerdeki arkadaşlara örnek teşkil eder ve onlara şevk verir. Yakın bir zaman sonra okulların kapatılması nedeniyle Türkiye çapında merkezileşmenin sağlanması bir hayli zordur. Ancak bunun için sabırla çalışmak ve şimdiden hazırlıklarına başlamak gerekiyor. Biz Militan Gençlik olarak üzerimize düşen bütün sorumlulukları yerine getirmeye çalışacağız. Kısa bir zaman sonra devrimci gençlik hareketinin siyasî ve örgütsel meselelerini tartışacak bir platform yaratmayı düşünüyoruz. Militan Gençlik dergisinin kendisi dahi bir platformdur. Gazetemiz gençlik hareketinin siyasî ve örgütsel meselelerini gündeme getiren ve tartışan her düşünceyi anında devrimci gençlik kadrolarına aktarmayı görev bilir. Ancak bu konuda sadece gazetede çıkacak bir tartışma ile yetinilemez. Kısa zamanda pratik adım atmak gerekiyor. Gazete, atılan adımların bütün tecrübelerini anında aktararak, devrimci gençlik kadrolarına yol göstermeye çalışacaktır. Gazete, örgütlenme çalışmalarına bizzat katılmazsa ve de bütün tecrübeleri merkezileştiremezse, yol göstermesi mümkün olamaz. Arkadaşların gazeteye devrimci gençlik hareketinin siyasî ve örgütsel meselelerine çözüm getirmeye çalışan bir organ gözüyle bakmalarını ve bu konuda yapılan hataları anında bize iletmelerini bekliyoruz. Aksi takdirde gazete kendine düşen görevleri yerine getiremez.

SORU: Gençlik örgütünün hedefi ve ilkeleri neler olmalıdır?

CEVAP: Birinci soruya ilişkin yaptığımız açıklamalar ışığında, gençlik örgütünün hedefleri:

a) İki süper devlet, Amerikancı faşist diktatörlük ve Rus işbirlikçisi sosyal-faşistlerdir.

Bunlar bu aşamada halkımızın baş düşmanlarıdır. Bu nedenle esas olarak halkımızın mücadelesinin hedefleridir. Gençlik örgütü de mücadelesini, bu hedefe yönelik halkın mücadelesinin bir parçası haline getirmelidir. Ancak gençlik örgütü bu görevi yerine getirebilmek için esas olarak kendi özgül alanı içinde, yani gençlik alanında bu düşmanların yarattığı durumlara karşı mücadele etmelidir. O halde gençlik örgütünün özgül hedefleri:

- Her gün okullara ve fabrikalara saldırarak öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini ortadan kaldıran bir avuç faşist saldırgan ve onların resmî ve gayri resmî koruyucularıdır.

- Yurtların ve okulların faşist işgal altından kurtulması ve faşist yuvaların dağıtılmasıdır.

- Anti-demokratik üniversite ve dernekler kanununun kaldırılması, demokratik üniversite ve demokratik ortaöğrenimin gerçekleşmesi ve gençliğin özgürce örgütlenmesinin sağlanmasıdır.

- Halkın ve gençliğin örgütlenme ve düşünce özgürlüğünü ortadan kaldıran 141 - 142 gibi faşist TC Kanunu maddelerinin kaldırılmasıdır.

- Gençliğin ve halkın ilerici unsurlarını gerekçesiz bir şekilde yargılayan ve zindanlara atan Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kaldırılmasıdır.

- Genç işçilerin ve çırakların sendika ve sigorta hakkının kazanılmasıdır.

- Kürt ve Alevî gençlik üzerindeki baskıların ortadan kaldırılmasıdır.

b) Öte yandan bütün bunları gerçekleştirmek veya bu yolda daha sağlam adımlar atabilmek için, dağınık ve örgütsüz olan bütün gençlik kesimlerinin örgütlenmesi ve gençliğin mücadelesinin işçi ve köylülerin mücadelesiyle birleştirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle gençlik örgütünün bir diğer hedefi de bu olmalıdır.

Kitle örgütünün ilkelerine gelince; bize göre gençliğin demokratik kitle örgütü şu ilkeler ışığında çalışmasını sürdürmelidir.

1- Emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı olmak. İki süper devle-

ORMAN FAKÜLTESİ ÖĞRENCİLERİ BİR AVUÇ FAŞİSTE KARŞI MÜCADELE EDİYOR

SAĞMALCILAR CEZAEVİNDE TUTUKLU ORMAN FAKÜLTESİ DEVRİMCİ ÖĞRENCİLERİ **MEMDUH IĞIRCIK ve ZAFER BİLGE** YAZIYOR.

29/4/1975 günü, Istanbul Üniversitesi Orman Fakültesinde 5 kişinin yaralanması ile biten olaylar kamuoyuna aksettirilmedi. Yıllardan ...ci büren bir avuç eli kan... faşistin terörü son giriştikleri komplo ile doruğuna ulaştı. Biz Orman Fakültesinin devrimci öğrencileri olarak bu komplonun ardındaki gerçeği kamuoyuna duyurmak istiyoruz.

1970 yıllarından bu yana bu faşist cinayet şebekesi okulumuzu kendi saldırı merkezi haline getirdi. Devrimci ve ilerici öğrencileri okula ve derslere sokmadılar. İlerici gazeteleri yasak edip okuyanları tehdit ettiler, dövdüler. Sadece devrimci öğrencilere değil, demokrat ve yurtsever müstahdemlere, memurlara ve hatta hocalara da saldırdılar. Bu bir avuç katil sürüsüne karşı tavır alan dekanımızın arabasını dinamitlediler. Okul içindeki duvarlar ve tabelalar faşist komandoların talimgâhı haline gelmiştir. Bu faşist cinayet şebekesi saldırılarına üs olarak okul içindeki orman yurdunu seçti. 500 kişilik öğrenci yurdunda bugün sadece 100 öğrenci kalmaktadır. Bu, senelerdir böyledir. Aslında bu 100 öğrenci içinde çok sayıda öğrenci bu faşist çeteye karşıdır. Istanbul ve Ankara'daki cinayetlerin sanığı çok sayıda Ülkü Ocaklı faşist, tıpkı Edirnekapı, Sivas öğrenci yurtlarında olduğu gibi Orman yurdunda serbestçe dolaşmaktadırlar. Polisin bu yurtlarda arama yaptığı görülmemiştir. Çünkü polis bu çete mensuplarının buralarda kaldığını iyi bilmektedir. Bu yurtta kalan kaçaklar Istanbul'un çeşitli okullarına, derneklere ve benzerlerine saldırılar düzenlemekte, tekrar yurtta konaklamaktadırlar. Yurt silah deposu haline getirilmiştir.

Yurttaki öğrenciler zorla geceleri yazı yazmaya, afiş asmaya, dernek ve yurt basmaya götürülmekte, direnenler dövülmekte, eşyalarına el konulup yurttan kapı dışarı edilmektedirler. Sayıları 20'yi geçmeyen silahlı faşist zorbalar okulun bulunduğu Bahçeköy halkına da sürekli baskı yapmışlardır. Faşistler bir köylüyü silahla yaraladılar; Orman Yurdunda kalan faşistler köyde içki içip, nara atıp köylüleri tehdit ettiler. Köylülere silah çektiler; köy halkından kızkardeşlerimize laf atıp sarkıntılık ettiler. Gruplar halinde köye inerek köylülere göz dağı verdiler. Fakat köylüler yılmadılar. Köylüler bu faşist çetenin sadece okuldaki devrimci öğrencilerin değil kendilerinin de düşmanları olduklarını öğrendiler. Faşistlere karşı mücadelede köylüler devrimci öğrencilerin mücadelesini desteklediler. Devrimciler tam bir dayanışma içine girdiler; böylece, giderek öğrencilerden ve köy halkından tecrit olan, onların nefretini kazanan faşistler, durumu lehlerine çevirmek için yeni komplolar tezgahlama hazırlığına giriştiler. 5 kişinin yaralanması ile neticelenen son olaydan önce faşist çetecin okulda bir katliam düzenleme çabalarını tesbit ettik. Bu durumu defalarca dekanlığa bildirdik. Olay günü bu caniler okulun kapısını tuttular. Amaçları okul içinde panik çıkartmak ve dışarı çıkanları da kapının önünde vurmaktı. Ama dershanelerdeki öğrenciler daha ders saati bitmeden durumun farkına vardılar. Sınıfları terkettiler ve durumu dekanlığa bildirmek üzere idareye yürüdüler. Faşist çetenin planları bozulmuştu. Ders saati bitmeden öğrencilerin sınıfları terketmesi üzerine kapılarda mevzilenen faşistler paniğe kapılarak kalabalık öğrenci grubuna ateş açtılar. Arkadaşlarımızı ağır yaraladılar. Bu arada cinayet çetesinden faşist *Bahattin Erdoğan,* kendi arkadaşını da vurdu. Görüldüğü gibi, olay önceden hazırlanmış bir komplodur. Istanbul'da, Ankara'da, okullarda ve köylerde, fabrikalarda, sokaklarda her gün yürürlüğe koydukları cinayet ve komploların bir parçasıdır. Fakat işin ilginç yanı, olayın sonunda, saldırıya uğrayan bizlerin olay sanığı olarak tutuklanmamız olmuştur.

Orman yurdu, faşist çetenin işgalinden kurtarılmalıdır. Orman Yurdu devrimci kardeşlerimizin katillerinden temizlenmeli, onlardan hesap sorulmalıdır. Orman Fakültesinin öğrencilerine can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü sağlanmalıdır.

Bahçeköy halkı ve okulumuzun müstahdem ve memurları üzerinde faşist baskı son bulmalıdır.

Orman Fakültesinin ve ülkemizin bütün devrimci ve demokratları, faşist teröre karşı birleşin.

Devrimci ve demokrat basını ve tüm anti-faşist halkımızı Orman Fakültesi öğrencilerinin mücadelelerini desteklemeğe çağırıyoruz.

Nasıl halkımızın mücadelesi bugün faşizmi geriletiyorsa ve yarın faşizmi yok edecekse, biz de Orman Fakültesi öğrencileri olarak okulumuzdaki bu cinayet şebekesini yerle bir edeceğiz.

Onlar bir avuç ve zalim, biz ise milyonlarca ve haklıyız.

İzmir'de yürütülen faşist "operasyon" ve işkencelere son!

İzmir'de siyasi polis ve MİT, "vurucu tim"ler eşliğinde birkaç haftadır süren "operasyon"lar tertipliyorlar. İzmir'deki banka soygunu bahane edilerek başlatılan bu saldırı, giderek genişlemekte, her gün yeni yeni evler basılmakta ve birçok genç sorgusuz sualsiz gözaltına alınmaktadır. Gözaltına alınanların büyük bir kısmı savcılık önüne ve mahkemeye çıkartılmadan polisin elinde tutulmakta, işkence edilmektedir. Hürriyet gazetesinin bildirdiğine göre 6 gün içinde 220 kişinin sorgusu yapılmış ve bunlardan 100'ü tutuklanmıştır. İzmir'de başlatılan "operasyon" giderek genişlemiş ve İstanbul'da da birçok genç "gizli örgüt" üyesi olmakla suçlanarak yakalanmıştır. Polis bir yandan gözaltına aldığı gençlerin "banka soyguncusu anarşistler" olduğunu söyleyerek halkın banka soygunlarına olan tepkisinden yararlanmakta ve tutuklamalar, işkenceler aleyhine kamuoyu yaratılmasını önlemeye çalışmakta; bir yandan da ancak faşistlerin inanabileceği türden masallar uydurarak halkı aldatmak istemektedir.

Polisin ve MİT'in bu "operasyonları" 12 Mart döneminde sürdürülen "operasyon"lardandır. "Gizli örgüt" suçlamaları tekrar ortaya çıkmış, gerici basın büyük başlıklar altında "anarşistlerin" yakalandığı haberini vermeye başlamıştır. Tercüman gazetesi, yakalanan gençler için, "kökü dışarda Türkiye aleyhindeki bazı teşkilatlarla ilgili oldukları anlaşılmıştır" demektedir. Faşistler 12 Mart döneminde de birçok genci mahkum edebilmek ve onların aleyhinde kamuoyu oluşturabilmek için aynı lafları söylemişler ve faşist terörü bu sözlerle örtbas etmek istemişlerdi. Ama Türkiye halkı "kökü dışarda" laflarıyla nelerin örtbas edilmek istendiğini tecrübesiyle görmüştür.

"Köfteci kız" hikayeleriyle başlayan saldırılar, üç Ermeni gencin gözaltına alınmasından sonra "Türkiye'yi bölmeye çalışan gizli Ermeni tedhiş örgütü" laflarıyla devam etmektedir. "Milli Gazete", 8 Mayıs 1976 tarihli sayısında "Anarşik Olaylarda Emreni parmağı Var" şeklinde manşet atmaktadır. Bu yolla Türk ve Ermeniler arasında düşmanlık yaratılmak istenmektedir.

Polisin bu saldırısı, kamuoyunun güçlü tepkisiyle karşılaşmadıkça, ilerlemeye devam edecek ve birçok genç sorgusuz sualsiz yakalanarak işkence görecektir. Bütün demokrat ve yurtsever kişiler, polis operasyonlarına ve işkenceye son verilmesi için sesleri ni yükseltmelidir. Polisin 12 Mart döneminde sık sık başvurduğu tertiplerini ve provokasyonlarını boşa çıkaralım.

En geniş gençlik kitlesiyle birleşelim

Istanbul Yıldız'daki Istanbul Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi'nde faşistler saldırılarını devam ettiriyorlar. 3 Mayıs Pazartesi günü öğle yemeği arasında faşistler, bir devrimci arkadaşı tek başına yakalayarak dövmüşlerdir. Bu durumu bazı arkadaşların polislere bildirmesine rağmen polisler hiç bir şey yapmamışlardır. Bunun üzerine olayı duyan tüm öğrenciler ve devrimci arkadaşlar "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşistler" diye bağırarak faşistlerin üzerine yürümüşler ve onlara gereken dersi vermişlerdir.

Sayıları tüm okulda 30-40 kişiyi geçmeyen faşistler Salı günü de Harita 4. sınıftaki 'Albay Cemalettin' başkanlığında öğrenci kitlesine saldırmışlar ve okul bir gün kapanmıştır.

5 Mayıs Çarşamba günü de faşistler gece bölümü ve diğer okullardan topladıkları kadrolarla okulu işgal etmişlerdir. Okuldaki öğrenciler her gün girişte didik didik aranmalarına rağmen, faşistler okul içinde arkadaşları her gün tabanca ile tehdit etmektedirler. 5 Mayıs sabahı faşistler ve sivil polisler her zaman olduğu gibi kolkola tüm katları tutmuşlardır. Devrimcilerin ve öğrencilerin tepkisi üzerine okul idaresi okulu kapattığını söylemiştir. Bunu duyan faşistler saldırganlıklarını örtbas etmek amacı ile "Eğitim istiyoruz" diye bağırmışlardır. Daha sonra devrimcilerin toplandığı Mimarlık ve İnşaat binasına 'Albay Cemalettin' başkanlığında 10 kişilik silahlı faşist grup saldırmıştır. Tabancalarını ateşleyerek orada bulunan öğrencilerin üzerine rastgele ateş etmişlerdir. Faşist saldırganların hem saldırıp hem de "Eğitim İstiyoruz" diye bağırmalarına karşılık bazı arkadaşlar orada saldırıya uğrayan ve can güvenliği olmayan öğrencilere "Kurtuluşa Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim" gibi birtakım soyut, orada bulunan öğrencilerin talebi olmayan sloganlar attırmaya çalışmışlardır. Faşistler dahi kitlelerden tecrit olmalarını önliyebilmek için "Eğitim İstiyoruz" gibi bir slogan bağırırlarken bu arkadaşların attıkları sloganlar kitleleri soğutmaktan ve mücadeleyi zayıflatmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Bu arkadaşları devrimcilerin demokratik üniversite mücadelesine zarar veren bu tip tutumlardan vazgeçmeye çağırıyoruz. Dillerinden düşürmedikleri faşizme karşı mücadelenin, kitlelerin taleplerinden çıkarak verileceğini bir kere daha hatırlatıyoruz.

YILDIZ İDMMA'DAN BİR DEVRİMCİ

...hegemonya mücadelesine karşı mücadele etmek. Yeni bir dünya savaşının ...tlarının var olduğu günümüzde sava... karşı halkın siyasî olarak seferber ...ilmesine yardımcı olmak.

2- Büyük burjuvazi ve büyük top...k ağalarının faşist diktatörlüğüne ... sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi ...vizyonistlere karşı mücadele etmek, ...oletaryanın ve halkın demokratik ...lk iktidarını savunmak.

3- Ulusların kendi kaderlerini ...in hakkını savunmak. Kürt milleti ...erindeki millî zulme ve Kıbrıs'ın ...galine karşı mücadele etmek.

4- Demokratik merkeziyetçiliği ...vunmak.

5- Gençliğin akademik-meslekî ve demokratik hakları için mücadele etmek.

Bu beş ilke çeşitli alanlarda özgülleştirilerek daha özgül siyasetler tespit edilebilir. Örneğin:

"Gençliğin akademik-meslekî ve demokratik hakları için mücadele etmek" ilkesi biraz özgülleştirilirse, çok ayrıntılı meseleler ortaya çıkar. Lise ve ortaokullarda feodal üst yapıya karşı mücadele, Alevî ve Kürt gençliği üzerindeki baskılara karşı mücadele, gençliğin akademik istekleri için mücadele, genç çırakların sorunu vs. Kitle örgütleri, genel geçer siyaseti, özgül siyaset haline getirebilmelidir.

Bu ilkeler ışığında mücadele etmeyen bir kitle örgütü gerçek anlamda demokrasi mücadelesi yürütemez. Ancak bu ilkeler mutlaklaştırılmamalı ve kitlelerle birleşebilmenin "şartı" olarak ileri sürülmemelidir. Faşist diktatörlüğe karşı olan, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi olmayan herkesle çeşitli kitle örgütlerinde ve çeşitli seviyelerde ittifak etmeye engel teşkil etmemelidir.(1)

SORU: HALKIN SESİ'nin 53. sayısında önerilen ortak direniş komiteleri hakkında ne diyorsunuz?

CEVAP: Faşist saldırganlığın giderek arttığı ve halk muhalefetinin de yükseldiği günümüzde bütün alanlarda halkın direnişi örgütlendirilmelidir. Özellikle gençlik üzerinde saldırıların daha fazla yoğun olması nedeniyle gençliğin faşizme karşı direnişini örgütlemek, gençlik örgütlerinin ve gençliğin ileri unsurlarının büyük görevleri arasındadır. Bir avuç faşist saldırganı tecrit etmek için bu şarttır. Halkın Sesi gazetesinin 53. sayısında önerilen "ortak direniş komitelerinin" oluşturulması, faşizme karşı direnişin bir parçasıdır. Ve olumludur. Esas tartışılması gereken bunun nasıl örgütlendirileceğidir.

(1) Bu ilkeler daha çok birer program maddeleri olarak kabul edilmelidir. Çünkü devrimciler kitlelerle birleşmek için ön şart olarak "ilkeler" ileri sürmez.

Bir avuç Sovyet işbirlikçisini tecrit edelim

Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu görevini yapan revizyonistlerle hiç bir alanda ittifak siyaseti uygulanamaz. Çünkü bunlar, iki süper devletten birinin, üstelik yükselen ve daha saldırgan bir emperyalistin hegemonyası için çalışmaktadırlar. Rus sosyal-emperyalizminin beşinci kolu, her alanda tecrit edilmelidir. Bunlarla halk arasındaki çelişme, halk içinde bir çelişme değil, düşmanla halk arasındaki bir çelişmedir.

Sosyal-emperyalizmin beşinci kolu görevi yapan revizyonistler kimlerdir? Bu soruya açık ve doğru bir cevap vermeden halkın safında yer alabilecek kuvvetlerle, halkın düşmanı olan Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçilerini birbirinden ayıramayız.

Bugün yurdumuzda Yeni Çarların beşinci kolu görevini yapanlar, Rus sosyal-emperyalizminin siyasî alandaki ajanları durumundadır. Bunlar, bütün siyasî plan ve faaliyetlerini, Yeni Rus Çarlarının Türkiye'ye tamamen hakim olması amacı üzerine kurmuşlardır. Siyasî varlıklarını, tamamen Yeni Çarlara borçludurlar ve onlar tarafından beslenmekte ve desteklenmektedirler.

Sahte TKP'nin revizyonist yönetici kliği esas hedef alınması ve tecrit edilmesi gereken unsurdur. Bunun dışında TİP ve TSİP yöneticilerinin *bir kısmı* da sosyal-emperyalizminin beşinci kolu görevini yapmaktadır.

Bazı arkadaşlar, her önüne gelene "sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi" damgasını vurarak, tecrit edilecek düşmanla, halk içinde yer alan unsurları aynı safa koymaktadır. Revizyonist fikirlerin etkilediği, revizyonist görüşlerin ideolojik baskısı altında kalan herkese, "sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi" denmesi veya çeşitli kitle örgütlerine, sendikalara bu yaftanın yapıştırılması son derece yanlıştır. Meselâ bazı arkadaşlar, DİSK gibi on binlerle işçinin örgütünü revizyonist olarak damgalayabilmekte, DİSK yöneticileri arasında da hiç bir ayrım yapmadan herkesi hedef almaktadırlar. Biz DİSK içinde sosyal-emperyalizmin beşinci kolu görevini yapan bir avuçluk Aydın Meriç-Mehmet Ertürk kliğini halkın safında görmüyoruz. Fakat bunun dışında kalan bütün DİSK yöneticileri ile yurtsever ve demokratik saflarda birleşmek için çalışmalıyız. Bu birlik, sosyal-emperyalizmin DİSK içindeki beşinci kolunun kırılmasına da hizmet edecektir.

Bugün TİP ve TSİP tabanında birçok yurtsever bulunmaktadır. Bunlar halkın safında yer almaktadır, halkın bir parçasıdır. TİP ve TSİP'in yöneticileri arasındaki birçok unsur da, sosyal-emperyalizmin doğrudan doğruya beşinci kolu değildir. Bunlar, sahip oldukları oportünist fikirler dolayısıyla bugün için sosyal-emperyalizmin işbirlikçileri ile aynı safta yer alabilmektedir. Rus sosyal-emperyalizmi ile çelişmelerin keskinleşmesi ve Sovyet Yeni Çarlarının "sosyalist" maskesinin düşmesi, bu unsurları da halkın saflarına çekecektir. Sosyal-emperyalizme karşı gelişen mücadele safları ayrıştıracak ve berraklaştıracaktır.

Bugün gençlik içinde revizyonist fikirlerin etkisi hâlâ önemli ölçüde devam etmektedir. Birçok genç arkadaş, Sovyetler Birliği'nin hâlâ sosyalist bir ülke olduğunu sanmaktadır. Bu arkadaşların bır kısmı örneğin "Devrimci Gençlik" dergisinin görüşlerini savunanlar halkın safındadır, hatta önemli bir kısmı devrimci saflardadır. Özellikle bu arkadaşlara karşı düşmanca tutumlara son vermek, fakat kararlı bir ideolojik mücadele yürütmek önemli bir ihtiyaçtır.

Özetlersek, Sovyetler Birliği'nin "sosyal-emperyalist" bir nitelik kazandığını henüz görmeyen herkesi revizyonist olarak damgalamak ve düşman safta görmek hatalıdır. Nasıl AP taraftarı olan veya MHP'ye oy veren bir esnaf veya orta burjuva, ABD işbirlikçisi değilse, revizyonist görüşlerin etkisi altında olan veya revizyonistlerin yönettiği örgütlerde çalışanlar da sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi değildir. Onlarla aramızdaki çelişme, halkın içindeki bir çelişmedir. Hele sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin henüz altı yıldan beri yürütüldüğü ülkemizde bu gerçeğe daha da dikkat etmek gerekir. Lenin ve Stalin zamanındaki Rusya'nın devrimci hatırası bugün birçok demokrat ve ilericiyi etkileyebilmekte, halkın safında birçok unsurun aldanmasına yol açmaktadır.

Sosyal-emperyalizmin işbirlikçileri ile revizyonist etkiler altındaki yurtseverlerin saflarının ayrılması için sabırlı ve son derece dikkatli bir siyaset izlemeliyiz. İttifaklar politikasını da bu açıdan ele almalıyız. Sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi olan millî hainlerle halkın safları arasına kesin bir çizgi çekilmesi zorunludur. Sosyal-emperyalizme uşaklık eden bir avuç revizyonist ile sosyal-emperyalizmi görmeyenleri birbirinden ayırmalı, bu iki grubun ayrışması için doğru mücadele taktikleri geliştirmeliyiz. Devrimciler, sosyal-emperyalizmin beşinci kolu olan revizyonist döneklerle ittifak halinde hareket edemez. Tam tersine bunlar her yerde halkımızın düşmanları olarak tecrit edilmelidir. Bu mücadele yürütülmezse, yurtseverlerle revizyonistler arasındaki ayrışma da sağlanamaz. Fakat bu mücadelede, revizyonizmin etkisi altında olmakla beraber halkın safında olanlarla birleşebilmek için özel bir çaba da gösterilmelidir. En temel mesele, geniş işçi, köylü ve diğer halk yığınları ile birleşebilmek ve halkın birliğini tabanda sağlamaktır. Sosyal-emperyalizmin işbirlikçilerini tamamen tecrit etmenin esas yolu da budur.

GELECEK SAYIMIZDA: SOSYAL-EMPERYALİZMİN BEŞİNCİ KOLUNUN DİSK İÇİNDEKİ FAALİYETİ

DİSK içinde sosyal-emperyalizmin beşinci kolunu meydana getiren revizyonistlerin faaliyetlerini tahlil eden bir araştırma yazısını, gelecek sayımızda okuyacaksınız.

OKUYUCULARIMIZIN ANKET CEVAPLARINI BEKLİYORUZ

53. sayımızda yayınladığımız ankete, şimdiye kadar 100'e yakın cevap gelmiş bulunmaktadır. Anket cevaplarını değerlendirmeye Haziranın ikinci yarısı için de başlayacağımızdan, okuyucularımızın anket formunu en geç 15 Haziran tarihine kadar doldurarak bize yollamalarını ve böylece dergimizin şimdiye kadarki tecrübesini özetleme çalışmamıza katkıda bulunmalarını diliyoruz.

Revizyonistler Militan Gençlik dergisini satan devrimcileri polise ihbar ettiler

Biz, MİLİTAN GENÇLİK'i satarken, revizyonistlerin üzerimize gelmeleri ve bizi "Maocu köpekler", "işçi sınıfı düşmanı Maoculara karşı çıkalım" diye tahrik etmeleri ve üzerimize saldırmaları, Kadıköy İskele Meydanında gazeteyi satarken peşimize 10 kadar "İlerici Yurtsever Gençlik" dergisini satan sosyal-faşistin takılması ve direnince polis çağırarak derginin satışını engellemeye çalışmaları, onların kime hizmet ettiklerini ortaya koymaktadır. Onların polisle işbirliği içerisine girerek bizi polisin kanunsuzca tutuklamasına yardımcı olmaları, revizyonistlerin gerçek devrimci fikirlerden ve bu fikirlerin kitlelere ulaşmasından, kitlelerin bilinçlenmesinden ne derece korktuklarını gösterir. Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin tüm engellemelerine rağmen, devrimciler hiç bir zaman kararlı mücadeleden yılmayacaktır.

Faşist zulmün bir parçası olarak kitaplar, devrimci gazete ve dergiler toplatılmaktadır. HALKIN SESİ, MİLİTAN GENÇLİK, HALKIN KURTULUŞU gibi devrimci gazetelerin geniş halk kitlelerine ulaşmaması için polisin ve sosyal-faşistlerin işbirliği içinde oldukları görülmektedir. Ele geçirilen kişiler Emniyete götürülerek işkenceye tabi tutuluyorlar.

Emniyet 1. Şube'de ölüm mangası adı verilen 10 Tomsonlu polisin karşımıza geçip Tomson silahlarıyla oynamaları ve bizi tahrik etmeye çalışmaları yapılan baskıların bir örneğidir.

Emekçi halkın yayın organlarını tamamen susturmak için işkence ile "gizli örgüt" yaratma yolu deneniyor. Ayrıca gazeteleri satan kişilere baskı yapılarak, komünizm propagandası yaptıkları gerekçesiyle tutuklama yoluna gidiliyor. Biz, kanunî olarak çıkan MİLİTAN GENÇLİK dergisini satarken 142. maddeyi ihlal ettiğimiz gerekçesiyle tutuklanarak Toptaşı Cezaevine gönderildik. Dergilere, kitaplara, dağıtımcılara uygulanan yasa dışı baskılar, sömürü ve zulme karşı mücadelesini yükselten emekçi halkın, yolsuzlukların, rüşvetlerin, soygunların ve cinayetlerin gerçek sorumlularını öğrenmesinden korkanların eseridir.

Faşist uygulamaların artması, zulmün, zorbalığın alıp yürümesi, halkın yükselen devrimci mücadelesini bastırmak içindir. Bugün esas olarak yükselen, faşizm değil, halkın mücadelesidir.

FAŞİZME VE REVİZYONİZME KARŞI DEVRİMCİLERİN EYLEM BİRLİĞİNİ SAĞLAYALIM!

FAŞİZME VE REVİZYONİZME KARŞI VERİLEN MÜCADELE, EMPERYALİZME VE SOSYAL-EMPERYALİZME KARŞI VERİLEN MÜCADELEDEN AYRILAMAZ!

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERI KAPANSIN, ZİNDANLAR BOŞALSIN!

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

TUTUKLU
EROL HÜSNÜ ŞENCAN
MEHMET AKBAL
TOPTAŞI CEZAEVİ-ÜSKÜDAR